РЕШЕНИЕ НА ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯ СЪД (четвърти разширен състав)

11 юли 2007 година *

По дело T-351/03,

Schneider Electric SA, установено в Rueil-Malmaison (Франция), за което се явяват адв. A. Winckler и адв. M. Pittie, avocats,

ищец,

подпомаган от

Френската република, за която се явява г-н G. de Bergues, в качеството на представител,

встъпила страна,

срещу

Комисия на Европейските общности, за която се явяват г-н P. Oliver, г-н É. Gippini Fournier и г-жа C. Ingen-Housz, впоследствие г-н Oliver, г-жа O. Beynet и г-н R. Lyal, и накрая г-н Oliver, г-н Lyal и г-н F. Arbault, в качеството на представители,

ответник,

* Език на производството: френски.

подпомаган от

Федерална република Германия, за която се явяват г-н W.-D. Plessing и г-н M. Lumma, в качеството на представители,

встъпила страна,

с предмет иск за обезщетение за вреди, които ищецът твърди, че е претърпял поради незаконосъобразности, опорочаващи производството за контрол на съвместимостта с общия пазар на концентрацията между Schneider Electric SA и Legrand SA,

ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД НА
ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ (четвърти разширен състав),

състоящ се от г-н H. Legal, г-жа I. Wiszniewska-Białecka, г-н V. Vadapalas, г-н E. Moavero Milanesi и г-н N. Wahl, съдии,

секретар: г-жа K. Pocheć, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 25 април 2007 г.,

постанови настоящото

Решение

Правна уредба

1 Член 2, параграф 3 от приложимата към спора редакция на Регламент (ЕИО) № 4064/89 на Съвета от 21 декември 1989 година относно контрола върху концентрациите между предприятия (ОВ L 395, стр. 1, поправена (ОВ L 257, 1990 г., стр. 13) и изменена с Регламент (ЕО) № 1310/97 на Съвета от 30 юни 1997 г. (ОВ L 180, стр. 1), наричан по-нататък „Регламентът“) предвижда, че нотифицираните концентрации, които създават или засилват господстващо положение и в резултат възпрепятстват съществено конкуренцията в рамките на общия пазар или на значителна част от него, се обявяват за несъвместими с общия пазар.

2 Член 3, параграф 1, буква б) от Регламента предвижда, че е налице концентрация, когато дадено дружество придобие пряко или косвено контрола върху друго предприятие, по-специално чрез придобиване на участие в капитала или покупка на активи.

3 Член 6, параграф 1, буква б) от Регламента уточнява, че Комисията обявява за съвместими с общия пазар концентрациите, за които е постъпила нотификация съгласно Регламента и които, макар да попадат в приложното му поле, не пораждат сериозни съмнения относно съвместимостта си.

4 В противен случай Комисията решава да образува производството за задълбочен контрол (решение, известно като „откриване на етап II“) съгласно член 6, параграф 1, буква в).

5 Член 10, параграф 1 посочва, че тези действия трябва да бъдат извършени в срок от един месец, считано от деня, следващ датата на постъпването на нотификация за концентрацията, или от деня, следващ датата на получаване на пълната информация.

6 Член 8, параграфи 2 и 3 оправомощава Комисията в рамките на етап II от контрола съответно да издаде или решение за съвместимост, ако е необходимо и след извършване на промени от засегнатите предприятия в нотифицираното им планирано сливане, или решение за несъвместимост.

7 Член 10, параграф 3 посочва, че решенията за обявяване на дадена концентрация за несъвместима с общия пазар се вземат в срок, не по-дълъг от четири месеца, считано от датата на откриване на етап II.

8 Съгласно член 8, параграф 4 ако дадена концентрация, обявена за несъвместима, е била вече осъществена, Комисията може да изиска с решение по параграф 3 или със самостоятелно решение да се анулира сливането или да нареди друго подходящо действие за възстановяване на ефективната конкуренция.

9 Съгласно член 10, параграф 6 нотифицираната концентрация се счита за съвместима с общия пазар, ако при изтичане на максималния срок от един месец, считано от постъпването на нотификация или от получаването на пълната информация, Комисията не е взела решение за откриване на етап II или ако в рамките на четири месеца след откриването на етап II не е издала решение относно съвместимостта на концентрацията.

10 Според член 10, параграф 5, когато общностните съдилища отменят решение на Комисията, определените с Регламента срокове започват да текат отново, считано от датата на обявяване на решението.

11 Член 7, параграф 1 уточнява, че дадена концентрация не се извършва нито преди да бъде нотифицирана, нито в течение на срок от три седмици след нотификацията.

12 Член 7, параграф 3 уточнява, че параграф 1 от същия член не препятства извършването на търгово предлагане за закупуване или замяна, за което в Комисията е постъпила нотификация, доколкото приобретателят не упражнява правото на глас, което му дават въпросните ценни книжа, или го упражнява единствено с цел да запази пълната стойност на инвестициите си и въз основа на освобождаване, предоставено от Комисията съгласно параграф 4.

13 Съгласно последната разпоредба Комисията може въз основа на отправено искане да освободи от задълженията по член 7, параграфи 1 и 3, с цел да се предотврати значителна вреда за едно или няколко предприятия, засегнати от дадена концентрация. Освобождаването може да бъде обвързано с изпълнението на условия и задължения, предназначени да гарантират условия за ефективна конкуренция. То може да бъде поискано и предоставено по всяко време, преди нотифицирането или след сделката.

14 Накрая, член 18, параграф 1 от Регламента предвижда, че преди да издаде решенията, предвидени по-специално в член 8, параграф 3, Комисията предоставя на заинтересованите предприятия възможността да изложат на всички стадии на производството до консултациите с Консултативния комитет становищата си във връзка с направените срещу тях възражения.

15 Същият член уточнява в параграф 3, че Комисията основава решенията си единствено на възраженията, по отношение на които заинтересуваните предприятия са имали възможност да представят становища, и че правото им на защита следва да бъде изцяло спазено при производството.

Обстоятелства, предхождащи спора

16 Schneider Electric SA (наричано по-нататък „Schneider“) и Legrand SA са две френски дружества, работещи в сферата на производството и продажбата, първото — на стоки и системи в секторите на електроснабдяването, промишления контрол и автоматизацията, а второто — на електрическа апаратура на инсталации ниско напрежение.

17 Секторът на стоките, свързани с електроснабдяването, е разделен на сегменти според следните продуктови пазари:

Сегмент	Наименование	Стоки
Сегмент 1	Главни табла ниско напрежение	Части за ел. шкафове, автоматични прекъсвачи, стопяеми предпазители и т.н.
Сегмент 2	Разпределителни табла	Части за ел. шкафове, автоматични прекъсвачи, стопяеми предпазители и т.н.
Сегмент 3	Готови за монтаж кабелни стойки и канали	Готови за монтаж кабелни стойки и канали
Сегмент 4	Крайни табла	Части за ел. шкафове, автоматични прекъсвачи, стопяеми предпазители, дефектнотокови изключватели и т.н.
Сегмент 5A	Електрооборудване след крайното табло	Системи на крайното електрообзавеждане; контролни системи; системи за безопасност и защита; компоненти за системите на комуникационните мрежи

Сегмент 5B	Принадлежности за разпределен монтаж	Разклонителни кутии, крепежни елементи и контактно-съединителни елементи след крайното табло и преди крайната ел. инсталация
Сегмент 5C	Елементи за прокарване на инсталации в помещения	Подови кутии, стенни канали, вертикални колони-разклонители за монтаж на пода и т.н.
Промишлени компоненти	Изделия за трансформиране на напрежение и захранване Помощни устройства за управление и сигнализация	Оборудване за осигуряване на ел. захранване с променливо или постоянно напрежение на промишлено оборудване; апаратура за ел. връзка, за осигуряване управлението на промишлено оборудване.

18 Търговците на едро, които са местните дистрибутори, купуват от индустриалните групи производители гамата изделия, използвани от специалистите по електрически инсталации и електрически табла. Последните сглобяват отделните части на електроснабдителните табла.

19 Schneider и Legrand информират Комисията за планирано придобиване, по смисъла на член 3, параграф 1, буква б) от Регламента, от страна на Schneider на контрола върху цялото предприятие Legrand чрез търгово предлагане за замяна [на акции] (наричано по-нататък „ТПЗ“).

20 Писмо от 12 януари 2001 г., разменено от председателите на двете дружества, предвижда, че председателят на управителния съвет на Legrand ще участва лично в изготвянето на всички решения, представяни на Комисията, и че нито едно от дружествата няма да може да предлага или приема каквото и да било задължение по отношение на Legrand без предварителното съгласие на председателите на управителните съвети на Schneider и Legrand.

21 На 15 януари 2001 г. двете дружества обявяват съгласието си относно предвидената концентрация (наричана по-нататък „концентрацията“) и Schneider внася в Съвета по финансовите пазари на Париж (conseil des marchés financiers de Paris) проект на ТПЗ за акциите на Legrand.

22 ТПЗ е открито от 1 февруари до 7 март 2001 г. и официално нотифицирано на Комисията на 16 февруари 2001 г.

23 Във формата за нотификация „CO“ нотифициращите страни отбелязват по-специално, че що се отнася до последиците от концентрацията върху предлагането между сегменти 4 и 5 от въпросните секторни пазари, има малко основания да се вярва в наличието на евентуален ефект на конгломерат след концентрацията.

24 Като приема, че концентрацията поражда сериозни съмнения относно съвместимостта си с общия пазар, на 30 март 2001 г. Комисията открива етап II от контрола съгласно член 6, параграф 1, буква в) от Регламента.

25 С писмо от 6 април 2001 г. Комисията отправя към Schneider и Legrand искане за информация на основание член 11, параграф 1 от Регламента.

26 Искането е последвано от официално решение по член 11, параграф 5 от Регламента, с дата 27 април 2001 г., което съгласно член 10, параграф 4 има за последица спирането на четиримесечния срок, даден на Комисията, за да се произнесе по съвместимостта на концентрацията, считано от откриването на етап II.

27 Вследствие на отменително решение на Cour d'appel de Paris [Апелативен съд на Париж] (Франция) по предявен от миноритарни акционери на Legrand иск, оспорващ допустимостта на ТПЗ, на 7 юни 2001 г. Schneider внася условията на изменено ТПЗ, което е обявено за допустимо, открито е на 21 юни и е закрито на 25 юли 2001 г.

28 На 3 август 2001 г. Комисията изпраща на Schneider изложението на възражения, според което в резултат на концентрацията ще е налице създаване или засилване на господстващо положение на някои национални секторни пазари.

29 На 6 август 2001 г. Комисията по борсови операции (Commission des opérations de bourse) обявява крайния резултат от ТПЗ на Schneider, което по този начин събира 98,7 % от акциите на Legrand.

30 В отговора си от 16 август 2001 г. на изложението на възражения страните по концентрацията оспорват определението за пазарите, дадено от Комисията, както и анализа ѝ на въздействието на концентрацията върху тези пазари.

31 На 29 август 2001 г. е проведена съвместна среща на нотифициращите предприятия и службите на Комисията с оглед очертаване на евентуални промени в концентрацията, които биха могли да разрешат посочените от Комисията проблеми в областта на конкуренцията.

32 За тази цел Schneider многократно предлага корективни мерки на Комисията.

33 С писмо от 25 септември 2001 г. до комисаря, отговарящ по въпросите на конкуренцията, Schneider и Legrand изразяват пълна изненада от негативната реакция на Комисията на последните им предложения, след като същите са предвиждали оттеглянето на Legrand от пазарите на компоненти за електрически табла в цялото Европейско икономическо пространство (наричано по-нататък „ЕИП“).

34 На 10 октомври 2001 г. на основание на член 8, параграф 3 от Регламента Комисията приема Решение 2004/275/ЕО (Преписка COMP/M.2283 — Schneider-Legrand) за обявяване на концентрацията за несъвместима с общия пазар (ОВ L 101, 2004 г., стр. 1, наричано по-нататък „решението за несъвместимост“).

35 В съображение 782 от решението за несъвместимост Комисията приема, че концентрацията би породила господстващо положение и в резултат би възпрепятствала съществено ефективната конкуренция на следните национални секторни пазари:

— пазарите на прекъсвачи с лят корпус, миниатюрни прекъсвачи и ел. шкафове, предназначени за разпределителните табла за електроснабдяване в Италия,

— пазарите на миниатюрни прекъсвачи, дефектнотокови изключватели и табла, предназначени за крайните табла за електроснабдяване в Дания, Испания, Италия и Португалия,

— пазарите на мощностни прекъсвачи във Франция и Португалия,

— пазара на кабелни стойки в Обединеното кралство,

— пазара на ел. контакти и токопрекъсвачи в Гърция,

— пазара на херметизирано оборудване в Испания,

— пазара на крепежни и разклонителни елементи във Франция,

— пазара на изделия за трансформиране на електрическо напрежение във Франция,

— пазара на помощни устройства за управление и сигнализация във Франция.

36 В съображение 783 от решението за несъвместимост Комисията преценява също, че концентрацията ще засили господстващо положение и в резултат ще възпрепятства съществено ефективната конкуренция на следните френски секторни пазари:

— пазарите на прекъсвачи с лят корпус, миниатюрни прекъсвачи и ел. шкафове, предназначени за разпределителните табла за електроснабдяване,

— пазарите на миниатюрни прекъсвачи, дефектнотокови изключватели и табла, предназначени за крайните табла за електроснабдяване,

— пазара на ел. контакти и прекъсвачи,

— пазара на херметизирано оборудване,

— пазара на системи за аварийно осветление или на автономни блокове за осветление и безопасност.

37 Комисията приема също, че предложените от Schneider корективни мерки няма да позволят разрешаването на проблемите в областта на конкуренцията, установени в решението за несъвместимост.

38 Тъй като чрез притежаването на 98,1 % от капитала на Legrand Schneider извършва концентрация, която впоследствие е обявена за несъвместима с общия пазар, на 24 октомври 2001 г. Комисията приема второ изложение на възражения с цел анулиране на сливането на Schneider и Legrand.

39 В този документ Комисията предвижда на основание член 8, параграф 4 от Регламента да разпореди на Schneider да прехвърли свои активи в Legrand, така че да не заема значителни позиции, за да възобнови ефективната конкуренция с достатъчна степен на сигурност и в достатъчно кратки срокове. Комисията също преценява за необходимо управлението на участието на Schneider в Legrand да бъде незабавно поверено на опитен и независим пълномощник.

40 На основание член 7, параграф 4 от Регламента на 4 декември 2001 г. Комисията разрешава на Schneider, по негово искане, да упражнява произтичащото от участието му в Legrand право на глас посредством назначен от Schneider пълномощник при условията, предвидени в одобрен от Комисията договор за поръчка.

41 На 10 декември 2001 г. Schneider и пълномощникът Salustro Reydel Management подписват договора за поръчка.

42 На 13 декември 2001 г. Schneider подава пред Първоинстанционния съд жалба за отмяна на решението за несъвместимост (дело Т-310/01) и с отделна молба прави искане Първоинстанционният съд да се произнесе по реда на бързото производство съгласно член 76а от своя процедурен правилник.

43 На 23 януари 2002 г. Първоинстанционният съд отхвърля това искане предвид естеството на преписката, и по-специално предвид обема на жалбата и приложените към нея доказателства.

44 На 30 януари 2002 г. на основание член 8, параграф 4 от Регламента Комисията приема решение (наричано по-нататък „решението за анулиране на сливането“), с което нарежда на Schneider да анулира сливането си с Legrand в срок от 9 месеца, изтичащ на 5 ноември 2002 г.

45 Решението за анулиране на сливането забранява на Schneider да извършва отделно прехвърляне на някои дейности на Legrand, подлага приобретателя или приобретателите на Legrand на предварително одобрение от страна на Комисията и забранява в бъдеще някои дейности на Legrand да бъдат прехвърляни обратно на Schneider.

46 На 18 март 2002 г. Schneider подава жалба за отмяна на решението за анулиране на сливането (дело T-77/02), искане за произнасяне по реда на бързото производство, както и молба за спиране на изпълнението на решението за анулиране на сливането (дело T-77/02 R).

47 Искането за произнасяне по дело T-77/02 по реда на бързото производство е уважено с решение на Първоинстанционния съд, връчено на страните на 25 март 2002 г.

48 На 5 април 2002 г. е организирана неофициална среща на председателя на първи състав и съдията докладчик с представителите на страните по дело T-310/01.

49 След състоялото се на 23 април 2002 г. съдебно заседание по бързото производство по дело T-77/02 с писмо от 8 май 2002 г. Комисията удължава до 5 февруари 2003 г. дадения на Schneider срок, за да анулира сливането си с Legrand, без удължеият срок да засяга осъществяването на етапите от процеса на анулиране на сливането.

50 На 3 май 2002 г. след изслушване на Комисията Първоинстанционният съд (първи състав) решава да уважи искането на Schneider за произнасяне по дело T-310/01 по реда на бързото производство, предвид потвърждението от страна на Schneider, че поддържа представената на 12 април 2002 г. съкратена версия на жалбата си.

51 Предвид предоставеното от Комисията с писмо от 8 май 2002 г. удължаване на срока за анулиране на сливането Schneider оттегля молбата си за спиране на изпълнението по дело T-77/02 R с писмо, получено на 14 май 2002 г.

52 С определение от 28 май 2002 г. председателят на Първоинстанционния съд разпорежда дело T-77/02 R да се заличи от регистъра и не се произнася по разноските по обезпечителното производство до произнасяне по жалбата по дело T-77/02.

53 С определения на председателя на първи състав на Първоинстанционния съд от 6 юни 2002 г. Legrand, Централният съвет за социално партньорство на SA Legrand и Европейският съвет на групата Legrand са допуснати да встъпят по дела T-310/01 и T-77/02 в подкрепа на исканията на Комисията, тъй като Legrand, чието положение е пряко засегнато от оставянето в сила или отмяната на взетите решения, има интерес от решаването на споровете.

54 Schneider подготвя прехвърлянето на Legrand, което трябва да извърши в случай на отхвърляне на двете му жалби за отмяна, и за тази цел на 26 юли 2002 г. сключва с консорциума Wendel-KKR договор за прехвърляне, който трябва да бъде изпълнен най-късно на 10 декември 2002 г. и който съдържа клауза, позволяваща на Schneider в случай на отмяна на решението за несъвместимост да развали договора до 5 декември 2002 г. срещу плащане на обезщетение за прекратяване на договор.

55 С решение от 22 октомври 2002 г. по дело Schneider Electric/Комисия (T-310/01, Recueil, стр. II-4071, наричано по-нататък „решението по дело Schneider I“) Първоинстанционният съд отменя решението за несъвместимост поради грешки в анализа и преценката на въздействието на концентрацията върху националните секторни пазари извън Франция, както и поради нарушение на правото на защита, опорочаващо анализа на въздействието на концентрацията върху френските секторни пазари и анализа на предложените от Schneider корективни мерки.

56 По първата част решението по дело Schneider I установява следното:

„256 […] Комисията […] надценява икономическата мощ на новата структура на националните секторни пазари, посочени в съображения 782 и 783, като включва в анализа си на въздействието на концентрацията върху тези пазари цяла гама стоки, което не отразява реалното положение на конкуренцията, което ще преобладава на тези пазари вследствие на концентрацията […]

257 Същите доводи трябва да се приложат по отношение на голямото разнообразие от марки на създадената със сливането структура, които не са сходни и поради абстрактното разглеждане като цяло на марките, притежавани от нотифициращите страни на цялата територия на ЕИП.

[…]

296 […] отказвайки да включи в пазарните дялове на ABB и Siemens общите продажби на компоненти за електрически табла, осъществени от тези две групи, Комисията подценява икономическата мощ на […] два важни конкурента на създадената със сливането структура и съответно е надценила силата на тази структура на френския и италианския пазар на компоненти за разпределителни ел. табла, както и на датския, испанския, френския, италианския и португалския пазар на компоненти за крайни ел. табла.

[…]

404 Първоинстанционният съд счита, че установените по-горе грешки, пропуски и противоречия в извършения от Комисията анализ на въздействието на концентрацията [...] са несъмнено сериозни.

405 Основавайки се на разширяването на дейността на създадената със сливането структура на цялата територия на ЕИП, Комисията включва показатели за икономическа мощ, които са извън обхвата на засегнатите от концентрацията национални секторни пазари и водят до несъобразно увеличаване на въздействието на концентрацията върху тези пазари.

406 Във връзка с това следва да се напомни, че нито едно от възприетите в Решението фактически обстоятелства не позволява да се приеме, че предложената сделка е можело да породи проблеми за конкуренцията на други пазари, освен на секторните пазари във Франция и в шест други страни, определени като засегнати от концентрацията в съображения 782 и 783 на решението.

407 Решението не съдържа по-специално никакъв анализ на структурата на конкуренцията на националните секторни пазари, които не са засегнати от спорната концентрация [...].

408 Заради непълнотите и противоречията, опорочаващи анализа на дистрибуторските структури, Комисията не може освен това да приеме като съществени конкурентни предимства на създадената със сливането структура нито твърдения ѝ привилегирован достъп до дистрибуцията, произтичащ от позициите ѝ на всички пазари на електрически изделия за ниско напрежение на равнище дистрибуция, нито неспособността на търговците на едро да упражняват конкурентен натиск върху новата структура.

409 Абстрактният и отдалечен от разглежданите национални секторни пазари характер на признаците за икономическа мощ, изведени от ненадминатата продуктова гама и несравнимото разнообразие от марки на групата Schneider Legrand, тласка Комисията още повече да надцени въздействието на концентрацията [...] върху засегнатите от нея национални секторни пазари.

410 Същото се отнася, от една страна, и за отказа на Комисията да вземе предвид общите продажби, реализирани от ABB и Siemens на засегнатите от концентрацията национални пазари на компоненти за ел. табла, и от друга страна — за непълнотите, опорочаващи по-специално анализа на въздействието на концентрацията върху датските пазари на компоненти за крайни табла и върху италианските пазари на компоненти за разпределителни и крайни табла.

411 Следователно установените по-горе грешки в анализа и преценката са от естество да лишат от доказателствена стойност икономическата преценка на въздействието на концентрацията [...], на която се основава спорното обявяване на несъвместимост.

412 При все това, колкото и да са големи непълнотите, които може да съдържа дадено решение на Комисията за установяване несъвместимостта на концентрация с общия пазар, те не могат да доведат до отмяната му, освен ако и доколкото съвкупността от останалите данни, съдържащи се в решението, не позволява на Първоинстанционния съд да приеме за установено, че осъществяването на концентрацията при всички положения ще доведе до създаване или засилване на господстващо положение и в резултат ще възпрепятства съществено ефективната конкуренция по смисъла на член 2, параграф 3 от [р]егламент[а] [...].

413 В това отношение установените грешки не са достатъчни сами по себе си, за да поставят под съмнение възраженията, които Комисията е повдигнала по отношение на всеки от френските секторни пазари, изброени в съображения 782 и 783.

414 По този повод Първоинстанционният съд отбелязва, че Schneider не оспорва съществено анализа на въздействието на концентрацията [...] върху тези пазари. Напротив, то се заема да упреква Комисията, че въз основа на положението на конкуренцията на френските пазари след концентрацията е направила заключения и за другите засегнати национални секторни пазари [...].

415 Наистина, предвид съдържащите се в Решението фактически обстоятелства не може да не се приеме заключението на Комисията, че на френските пазари, на които всяка от двете нотифициращи страни вече има много мощни позиции, предложената сделка ще създаде или засили господстващо положение и в резултат ще възпрепятства съществено ефективната конкуренция в рамките на общия пазар или на значителна част от него по смисъла на член 2, параграф 3 от [р]егламент[а] [...].

416 Всъщност от Решението следва, че на всеки от засегнатите френски пазари групата Schneider/Legrand държи пазарни дялове, указващи господство или засилено господстващо положение, като се имат предвид слабото присъствие и разпръснатостта на пазарните дялове на основните конкуренти на слятата структура [...]

417 По-нататък Комисията приема [...], без да е била критикувана по този въпрос от Schneider, а и от [...] Решението следва, че преди осъществяване на концентрацията плащаните от търговците на едро цени на

електрическите изделия за ниско напрежение като средна стойност са били чувствително по-високи във Франция в сравнение с другите засегнати национални пазари.

418 […] безспорно е, че съперничеството между нотифициращите страни се осъществява преобладаващо на посочените във възраженията секторни пазари и че в резултат на концентрацията […] се премахва основен фактор за конкуренцията.

[…]

419 Икономическият анализ, на който се основава Решението, може следователно да се смята за недостатъчен само по отношение на всички засегнати национални секторни пазари, с изключение на френските, като последните безспорно представляват значителна част от общия пазар по смисъла на член 2, параграф 3 от [р]егламент[а] […]“.

57 По отношение нарушението на правото на защита на Schneider, опорочаващо анализа на въздействието на концентрацията върху френските секторни пазари и анализа на предложените от жалбоподателя корективни мерки, решението по дело Schneider I приема следното:

„444 […] Комисията е длъжна да уточни по възможно най-ясен начин проблемите в областта на конкуренцията, които предлаганата сделка предполага, така че да даде възможност на нотифициращите страни навреме и надлежно да представят предложения за прехвърляне на активи, които евентуално могат да направят концентрацията съвместима с общия пазар.

445 От прочита на изложението на възражения [от 3 август 2001 г.] [...] не личи то да разглежда с достатъчно яснота и точност засилването на позицията на Schneider спрямо френските дистрибутори на електрически изделия за ниско напрежение, дължащо се не само на прибавянето на продажбите на Legrand на пазарите на компоненти за ел. табла, а и на водещата позиция на Legrand при сегментите, отнасящи се за електрооборудването за крайно електрообзавеждане. Следва да се отбележи по-специално, че общото заключение на изложението на възражения изброява различните национални секторни пазари, засегнати от концентрацията [...], без да докаже, че дадена позиция на една от двете нотифициращи страни на даден продуктов пазар укрепва по какъвто и да е начин позицията на другата страна на друг секторен пазар.

[...]

453 [...] изложението на възражения не е позволило на Schneider да оцени в цялата им величина дължащите се на концентрацията проблеми в областта на конкуренцията [...], които Комисията установява за френския пазар на електрически изделия за ниско напрежение, разглеждан на равнище дистрибуция.

454 От това следва, че правото на защита на Schneider е нарушено в много отношения.

455 На първо място, Schneider е лишено от възможността надлежно да оспори по същество тезата на Комисията, според която следва да се приеме, че на равнище дистрибуция господстващото положение на Schneider в сектора на компонентите за разпределителни и крайни табла се засилва във Франция поради водещата позиция на Legrand в крайното електрооборудване.

456 По този начин Schneider не получава възможност да представи надлежно становище във връзка с това нито в отговора си на изложението на възражения, нито по време на заседанието на 21 август 2001 г.

457 Ако това не бе така, Комисията може би щеше да преразгледа позицията си или напротив — да осигури допълнителни доказателства в подкрепа на тезата си, така че при всички случаи Решението може би щеше да е различно.

458 По-нататък трябва да се счита, че Schneider не е имало възможност надлежно и в подходящ момент да представи предложения за прехвърляне на активи в достатъчен обем, за да позволи разрешаването на проблемите в областта на конкуренцията, установени от Комисията за въпросните френски секторни пазари.

459 Във връзка с това Първоинстанционният съд отбелязва, че в съдебното заседание Schneider подчертава, че действително не е можело своевременно да предложи саниращи мерки за проблемите в областта на конкуренцията, по отношение на които не оспорва Решението.

460 По този начин Schneider е непряко лишено от възможността да получи одобрението, което Комисията е можела да даде на предложените саниращи мерки, ако на нотифициращите страни е била дадена възможност в подходящ момент да представят предложения за прекратяване на контрола в достатъчна степен, за да се разрешат всички проблеми в областта на конкуренцията, установени от Комисията на равнище дистрибуция във Франция.

461 Последицата от тези нередовности е още по-сериозна, тъй като — както Комисията многократно отбелязва в съдебното заседание — саниращите мерки представляват единственото средство да не се обяви

несъвместимостта на дадена концентрация, попадаща под действието на член 2, параграф 3 от Регламента.

462 Тъй като следователно Решението е опорочено от нарушение на правото на защита, правното основание следва да бъде уважено.

463 При тези условия Решението трябва да бъде отменено, без да е необходимо съдът да се произнася по другите правни основания и доводи, изтъкнати от Schneider в подкрепа на жалбата му и насочени по-специално срещу оценката на Комисията на представените от Schneider предложения за прехвърляне на активи с цел да направи концентрацията съвместима с общия пазар.

464 Съгласно член 233 ЕО задължение на Комисията е да предприеме мерките за изпълнение на настоящото решение за отмяна.

465 Тези изпълнителни мерки трябва да съблюдават мотивите, представляващи необходимата опора на диспозитива на решението (вж. решение на Съда от 26 април 1988 г. по дело Asteris и др./Комисия, 97/86, 99/86, 193/86 и 215/86, Recueil, стр. 2181, точка 27). Релевантните мотиви на настоящото решение предполагат по-специално, че ако прегледът за съвместимост на нотифицираната концентрация бъде възобновен, на Schneider трябва да се даде възможност надлежно да представи своята защита по отношение на засегнатите национални секторни пазари, във връзка с които съдържащият се в Решението икономически анализ не е отхвърлен с настоящото решение, а именно френските секторни пазари, и ако е необходимо — да предложи корективни мерки, отговарящи на отправените възражения и предварително уточнени от Комисията.“

58 Вследствие на това с решение от 22 октомври 2002 г. по дело Schneider Electric/Комисия (T-77/02, Recueil, стр. II-4201, наричано по-нататък „решението по дело Schneider II“) Първоинстанционният съд отменя решението за анулиране на сливането, с мотива че то представлява мярка по прилагането на отменено решение за несъвместимост, без да е необходимо да разглежда останалите правни основания за незаконосъобразност, изтъкнати самостоятелно срещу решението за анулиране на сливането.

59 Комисията не обжалва решенията по дела Schneider I и Schneider II, които следователно придобиват сила на пресъдено нещо.

60 С писмо от 29 октомври 2002 г. Schneider подчертава значимостта и тежките финансови последици на процесуалните срокове и потвърждава, че корективните му мерки за Франция от 24 септември 2001 г. могат да послужат за временна основа за преразглеждането на съвместимостта на концентрацията в очакване на подробното излагане на евентуални възражения.

61 В *Официален вестник на Европейските общности* от 15 ноември 2002 г. (ОВ C 279, 2002 г., стр. 22) Комисията публикува обявление относно възобновяването на контрола на концентрацията, като уточнява, че съгласно член 10, параграф 5 от Регламента сроковете за извършването му започват да текат от 23 октомври 2002 г., деня след обявяването на решението по дело Schneider I. Комисията добавя, че след първоначален анализ на етап I и без да засяга окончателното решение, концентрацията може да попада в приложното поле на регламента, и приканва третите лица да представят евентуални становища.

62 С изложение на възражения от 13 ноември 2002 г. Комисията уведомява Schneider, че концентрацията може да накърни конкуренцията на френските секторни пазари поради значително застъпване на пазарни дялове на Schneider и Legrand, изчезване на традиционното им съперничество, значимостта на марките, притежавани от структурата Schneider-Legrand, влиянието на последното върху търговците на едро и неспособността на конкурентите да компенсират конкурентния натиск, упражняван от Legrand преди осъществяването на концентрацията.

63 Комисията отбелязва по-конкретно:

„По този начин на всеки от засегнатите пазари, на които една от страните е имала господстващо положение преди концентрацията, последната води до елиминирането на непосредствен конкурент, който единствен е можел да упражнява конкурентен натиск върху господстващото предприятие благодарение на това, че се опира на много силните позиции на същата група в други сегменти на същия сектор, по-специално по отношение на известността на марките му и търговските връзки с търговците на едро."

64 На 14 ноември 2002 г. Schneider предлага на Комисията корективни мерки, целящи премахването на застъпването на дейности между Schneider и Legrand на засегнатите френски секторни пазари.

65 С писмо от 25 ноември 2002 г. Schneider обръща внимание на Комисията, че при липса на преглед на последиците от концентрацията, извършен пазар по пазар, естеството и обхватът на доводите, развити в изложението на възражения от 13 ноември 2002 г., остават неточни и изключват доказване на съществуването на антиконкурентни последици на засегнатите пазари, както и че общите съображения на Комисията се опровергават от действителността.

66 С писмо от 29 ноември 2002 г. Комисията информира Schneider, че последователно представените от него корективни мерки не са достатъчни за премахване на всички произтичащи от концентрацията ограничения на конкуренцията поради съществуващите все още съмнения относно жизнеспособността и самостоятелността на прехвърляните дейности и непригодността на предложените мерки да създадат противотежест на мощта на структурата Schneider/Legrand.

67 С привременно решение от 29 ноември 2002 г. Cour d'appel de Versailles [Апелативен съд на Версай] (Франция) приема за установено, че в нарушение на посоченото по-горе писмо от 12 януари 2001 г. предложенията за корективни мерки на Schneider не са били представени на председателя на Legrand за предварително съгласие и вследствие на това разпорежда на Schneider да оттегли „предложенията за изтегляне на инвестиция, които се отнасят до активите на Legrand и за които то не е дало съгласието си".

68 С писмо от 2 декември 2002 г. Schneider упреква Комисията, че оспорва жизнеспособността и възможностите на корективните му мерки да гарантират поддържането на конкуренцията на засегнатите френски пазари, и заявява, че на този твърде напреднал стадий на производството позицията на Комисията прави нереалистично продължаването на обсъжданията. За да преустанови продължаващата повече от година несигурност Schneider съобщава на Комисията решението си да продаде Legrand на Wendel-KKR.

69 С факс от 3 декември 2002 г. Schneider потвърждава решението си пред Комисията, като уточнява, че съгласно разпоредбите на договора за прехвърляне от 26 юли 2002 г. осъществяването на прехвърлянето на Legrand на Wendel-KKR не предполага повече никаква инициатива от негова страна и следва да се състои на 10 декември 2002 г.

70 С решение от 4 декември 2002 г. Комисията започва етап II от контрола на концентрацията, като заключава, че предложените от Schneider корективни мерки не позволяват на етапа на разследването да се премахнат оставащите сериозни съмнения относно съвместимостта на концентрацията, като се имат предвид нейните последици на френските секторни пазари, посочени в точки 782 и 783 от решението за несъвместимост.

71 Комисията приема по-конкретно, че дейности, предложени за прехвърляне, засягат активи на Legrand и противоречат на решението на Cour d'appel de Versailles, и при условията на евентуалност отхвърля предложените мерки по причини, свързани с жизнеспособността и самостоятелността на засегнатите структури.

72 На 10 декември 2002 г. Schneider прехвърля участието си в Legrand на Wendel-KKR и на следващия ден уведомява за това службите на Комисията.

73 С писмо от 13 декември 2002 г. Комисията уведомява Schneider за приключването на производството по разглеждане поради липса на предмет, тъй като Schneider вече не контролира Legrand.

74 На 10 февруари 2003 г. Schneider предявява жалба за отмяна на решението за откриване на етап II от 4 декември 2002 г. и решението за приключване на производството от 13 декември 2002 г. (дело T-48/03).

75 С определения от 29 октомври 2004 г. по дело Schneider Electric/Комисия (T-310/01 DEP и T-77/02 DEP, непубликувани в Recueil) Първоинстанционният съд определя сумата на разноските, които Комисията трябва да заплати на Schneider, в размер на 419 595,32 EUR по дело T-310/01 и 426 275,06 EUR по дела T-77/02 и T-77/02 R.

76 С определение от 31 януари 2006 г. по дело Schneider Electric/Комисия (T-48/03, Recueil, стр. II-111) Първоинстанционният съд отхвърля като недопустима жалбата за отмяна по дело T-48/03, с мотива че оспорваните решения — за откриване на етап II и за приключване на производството, не представляват актове, увреждащи Schneider.

77 Schneider обжалва това определение с жалба, подадена в секретариата на Съда на 12 април 2006 г.

78 Жалбата е отхвърлена с определение на Съда от 9 март 2007 г. (дело Schneider Electric/Комисия, C-188/06 P, все още непубликувано в Recueil). В точка 48 от определението Съдът приема, че като предпочита да възобнови производството за контрол на концентрацията от етап I, Комисията възнамерява да се съобрази с последиците от решението по дело Schneider I, като така вземе всички необходими предпазни мерки, за да гарантира, че няма да бъде допуснато евентуално нарушение на правото на защита на Schneider.

Производство и искания на страните

79 Schneider предявява настоящия иск за обезщетение за вреди с искова молба, подадена на 10 октомври 2003 г.

80 С решение от 2 декември 2003 г. председателят на Първоинстанционния съд разпределя делото на четвърти състав.

81 На 11 декември 2003 г. Първоинстанционният съд (четвърти състав) приема процесуално-организационно действие, ограничавайки устните състезания в конкретния случай до принципа за ангажиране на извъндоговорната отговорност на Общността и до методологията за оценяване на вредата.

82 С определения от 20 април 2004 г. и от 6 декември същата година Федерална република Германия и Френската република са съответно допуснати да встъпят в процеса, първата — в подкрепа на исканията на Комисията, а втората — в подкрепа на тези на Schneider.

83 По искане на Комисията на 13 октомври 2004 г. Първоинстанционният съд решава да препрати делото на четвърти разширен състав.

84 Въз основа на доклад на съдията докладчик Първоинстанционният съд (четвърти разширен състав) решава да започне устната фаза на производството и да постави писмени въпроси на главните страни, като последните отговарят в определените срокове.

85 Устните състезания и отговорите на страните на поставените им от Първоинстанционния съд въпроси са изслушани в съдебното заседание, проведено на 25 април 2007 г.

86 Schneider, подпомагано от Френската република, моли Първоинстанционния съд:

— като главно искане, да осъди Общността да му заплати сумата от 1 663 734 716,76 EUR под условие за намаляване със сумата на разноските, които подлежат на възстановяване, установена с определенията за възлагане на съдебните разноски, постановени по дела T-310/01 DEP и T-77/02 DEP, както и за съответно увеличаване, от една страна, с изтеклите лихви от 4 декември 2002 г. до пълното изплащане, при годишна лихва от 4 %, и от друга страна — с размера на данъка, който Schneider ще дължи върху сумата на присъденото обезщетение от момента на получаването му,

— при условията на евентуалност:

— да обяви иска за допустим,

— да установи извъндоговорната отговорност на Общността,

— да установи процедурата, по която трябва да се определи размерът на действително претърпяната от Schneider вреда, подлежаща на обезщетяване,

— при всяко положение да осъди Комисията да заплати всички разноски по делото.

87 Комисията, подпомагана от Федерална република Германия, моли Първоинстанционния съд:

— да отхвърли иска като частично недопустим и изцяло лишен от правно основание,

— да осъди Schneider да заплати съдебните разноски.

По допустимостта

Доводи на страните

88 Без да повдига възражение за недопустимост на основание член 114 от Процедурния правилник, в защитата си Комисията поддържа, че изложението на някои претенции на Schneider съдържа общи препращания към правни основания, формулирани в подкрепа на трите му жалби за отмяна по дела T-310/01,

Т-77/02 и Т-48/03 и които се различавали по предмет или заглавие от доводите по настоящия иск за обезщетение. Подобни общи препращания не отговаряли на изискванията на член 21, първа алинея от Статута на Съда и на член 44, параграф 1, буква в) от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд.

89 По този начин Комисията се ограничава да оспорва основателността само на доводите, изложени в исковата молба, и следователно не счита, че е длъжна да отговори на доводите, развити в подкрепа на правните основания за отмяна, изложени в трите жалби за отмяна, тъй като настоящата искова молба не ги възпроизвежда, а само препраща към тях.

90 Освен това Комисията подчертава, че в исковата молба не е положено никакво усилие за идентифициране, обосноваване и квалифициране на естеството на твърдяната връзка между поведението, за което е упреквана, и всяка от претендираните части на вредата.

91 Schneider отговаря по същество, че представянето на всички доводи, развити от него в исковата молба, отговаря на условията за допустимост, поставени от приложимите процесуални разпоредби и разяснени от съдебната практика.

Преценка на Първоинстанционния съд

92 Следва да се напомни, че по силата на член 21, първа алинея от Статута на Съда, който съгласно член 53, първа алинея от същия статут се прилага спрямо производството пред Първоинстанционния съд, и по силата на член 44, параграф 1, буква в) от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд всяка искова молба трябва да посочва предмета на спора и да съдържа кратко изложение на изтъкнатите правни основания.

93 Това посочване трябва да е достатъчно ясно и точно, за да позволи на ответника да подготви защитата си, а на Първоинстанционния съд — да се произнесе по иска, ако е необходимо, без да разполага с други данни. С оглед гарантиране на правната сигурност и на доброто правораздаване е необходимо основните правни и фактически елементи, на които той се основава, да следват поне обобщено, но по ясен и непротиворечив начин от текста на самата искова молба (Определение на Първоинстанционния съд от 11 юли 2005 г. по дело Internationaler Hilfsfonds/Комисия, Т-294/04, Recueil, стр. II-2719, точка 23).

94 За да отговори на тези изисквания, една искова молба, целяща поправяне на вреди, причинени от общностна институция, трябва да съдържа елементите, които позволяват идентифициране на поведението, за което ищецът упреква институцията, причините, поради които той счита, че съществува причинно-следствена връзка между поведението и вредата, която твърди, че е претърпял, както и естеството и размера на тази вреда (Решение на Първоинстанционния съд от 11 януари 2002 г. по дело Biret и Cie/Съвет, Т-210/00, Recueil, стр. II-47, точка 34, потвърдено след обжалване с Решение на Съда от 30 септември 2003 г. по дело Biret и Cie/Съвет, C-94/02 P, Recueil, стр. I-10565).

95 В конкретния случай, въпреки значимостта и броя им, препращанията в исковата молба към доводите, изложени в подкрепа на правните основания за отмяна по дела Т-310/01, Т-77/02 и Т-48/03, следва да се разглеждат като обикновено допълване чрез исковата молба на изложението на незаконосъобразностите, за които се смята, че опорочават поведението, за което Комисията е упреквана — изложение, чиято допустимост от гледна точка на формата Комисията не оспорва.

96 Предвид съществуващата между трите жалби за отмяна и настоящия иск за обезщетение идентичност на страните и на правната основа, а именно незаконосъобразностите, за които се смята, че опорочават действията на Комисията, следва да се постанови допустимостта на препращанията към изложението на правните основания, развити в подкрепа на трите жалби за отмяна — препращания, направени чрез изложението в исковата молба, което от своя страна също е допустимо.

97 Следва да се отхвърлят и доводите на Комисията относно недопустимостта на исковата молба, дължаща се на това, че тя не излагала надлежно твърдяната причинно-следствена връзка между претърпяната вреда и поведението, за което Комисията е упреквана.

98 Всъщност Първоинстанционният съд намира, че изложението на причинно-следствената връзка, съдържащо се в исковата молба, отговаря на минималните изисквания на правните норми и съдебната практика за формална допустимост на исковите молби. В действителност Schneider поддържа с достатъчно яснота и точност, позволяващи на Комисията да представи защитата си, а на Първоинстанционния съд — да произнесе надлежно решение по направените искания за обезщетение, че двете незаконосъобразности, опорочаващи решението за несъвместимост, са му причинили пряка вреда и че цялостното поведение на Комисията по време на производството за контрол на концентрацията е попречило на ищеца да намали тази вреда под сумата на искането обезщетение.

99 Следователно становището на Комисията в това отношение следва да се отхвърли и да се постанови, че настоящият иск за обезщетение за вреди, както и всички доводи в негова подкрепа, са допустими.

По същността на спора

Общи доводи на страните

100 Schneider поддържа, че двете незаконосъобразности в решението за несъвместимост, установени с решението по дело Schneider I, представляват две достатъчно съществени нарушения на правни норми, които имат за цел да предоставят права на частни лица. Въпросните незаконосъобразности се изразяват, от една страна, в недостатъците на извършения от Комисията анализ на

въздействието на концентрацията върху външните за Франция национални секторни пазари, и от друга страна — в неспазването на правото на защита на ищеца, произтичащо от недостатъчното излагане в изложението на възражения от 3 август 2001 г. на възражението, изведено от това, че на френските пазари на електрически изделия за ниско напрежение, разглеждани на равнище дистрибуция на едро, господстващото положение на Schneider в сектора на компонентите за разпределителни и крайни табла се опира на водещата позиция на Legrand при сегментите на крайното електрооборудване.

101 Концентрацията не могла да бъде осъществена само заради незаконното поведение на Комисията. От това следвало, че двете съществени незаконосъобразности, опорочаващи решението за несъвместимост, имали най-напред за пряка последица намаляването на стойността на активите на ищеца, състоящо се, на първо място, от счетоводната загуба, регистрирана по отношение на активите на Legrand, на второ място, от пропуснати ползи, дължащи се на невъзможността за осъществяване на предвижданата съвкупност от положителните последици от концентрацията и на следващото от това унищожаване на промишлената стратегия на групата, и на последно, трето място — от силно негативно въздействие върху доброто име на ищеца.

102 На следващо място, решението за несъвместимост директно принудило Schneider да извърши, от една страна, разходите, свързани с възнаграждението на пълномощника ad hoc, участвал в административната процедура по анулиране на сливането между Schneider и Legrand и в преразглеждането на концентрацията, предприето след обявяването на решенията по дела Schneider I и Schneider II, и от друга страна, разноските, направени във връзка със заведените пред Първоинстанционния съд дела T-310/01, T-77/02 и T-77/02 R, намалени със сумата на подлежащите на възстановяване разноски, които вече са присъдени в полза на Schneider с двете определения за възлагане на съдебните разноски от 29 октомври 2004 г. по дело Schneider Electric/Комисия (T-310/01 DEP и T-77/02 DEP), посочени по-горе.

103 Враждебното поведение, което Комисията проявила към Schneider по време на производството за контрол на концентрацията, продължило и се засилило след приемането на решението за несъвместимост, като без да бъде причината за първоначалната вреда, все пак допринесло за определяне на окончателния ѝ размер.

104 Всъщност с поведението си Комисията от една страна утежнила първоначално претърпяната заради решението за несъвместимост вреда и от друга страна причинила на ищеца допълнителни вреди под формата на определени разходи, които той е трябвало да направи, считано от 10 октомври 2001 г.

105 На първо място, от самото начало на производството за контрол Комисията се държала нелоялно спрямо Schneider, а по-късно, след решението за несъвместимост, нарушила правото на ищеца да бъде изслушан от безпристрастен орган и допуснала сериозно нарушение на изключителната компетентност за осъществяване на контрол, която Регламентът възлага на институцията. По време на преразглеждането на концентрацията Комисията не изпълнила добросъвестно решението по дело Schneider I, отново нарушила правото на защита на ищеца, и накрая извършила погрешен, нелоялен и дискриминационен анализ на корективните му мерки.

106 На второ място, неотстъпчивостта, проявена от Комисията при определяне на условията и срока за анулиране на сливането между Schneider и Legrand, принудила Schneider да извърши различни разходи за възнаграждения на юридически, банкови и данъчни съветници с цел разучаване на различните възможни способи за анулиране. Накрая, като си послужила с напрежението, възникнало между Schneider и Legrand след решението за несъвместимост, Комисията подтикнала Legrand през ноември 2002 г. да предяви иск срещу Schneider във Франция, а след това противопоставила решението на националната юрисдикция на опитите на ищеца да получи решение за установяване съвместимост на концентрацията с общия пазар. В резултат на това възникнали нови разходи, които Schneider въобще не е трябвало да понася.

107 Комисията отговаря по същество, че никоя от двете незаконосъобразности на решението за несъвместимост, установени с решението по дело Schneider I, не е достатъчно сериозна, за да може да съставлява такова нарушение, което да ангажира извъндоговорната отговорност на Общността спрямо Schneider.

108 Останалите твърдени неправомерни прояви въобще не били доказани и така или иначе не представлявали достатъчно съществени нарушения на общностното право, които да могат да съставляват такова нарушение, което да ангажира извъндоговорната отговорност на Общността.

109 Що се отнася до размера на претърпяната от него вреда, Schneider твърди, че към датата на незаконосъобразното решение за несъвместимост, 10 октомври 2001 г., регистрираното обезценяване на активите му възлизало на сума между 2,483 милиарда и 3,326 милиарда евро. Впоследствие вредата варирала, като накрая се установила на 1 663 734 716,76 EUR, в които се включват разходите, направени от ищеца вследствие на цялостното неправомерно поведение на Комисията.

110 Решението за несъвместимост причинило на Schneider обезценяване на активите между датата на обявяване на ТПЗ за ценните книжа на Legrand през януари 2001 г. и датата на договора за прехвърляне през декември 2002 г. Тази загуба включвала установената счетоводна загуба по отношение на активите на Legrand, пропуснати ползи, дължащи се на невъзможността да се реализира очакваната съвкупност от положителни последици от концентрацията, последвалото в резултат на това засягане на промишлената стратегия на Schneider и накърняване на имиджа.

111 Комисията възразява, че не е доказана никаква вреда. Във връзка с това тя оспорва както действителното и сигурно наличие на твърдяното обезценяване на активите, така и предложения от Schneider метод за оценка на тази част на вредата. Освен това грижа на ищеца било да не прави прекомерни разходи за възнаграждения след решението за несъвместимост. Комисията си запазва правото подробно да анализира фактурите, представени в подкрепа на тези искания, и възможността да допълни и приспособи методологията за оценка на вредите.

112 Във всеки случай Комисията отрича наличието на причинно-следствена връзка между поведението, за което е упреквана, и различните твърдени части на вредата. В това отношение тя подчертава твърде хипотетичния характер на изявлението на Schneider, че при липсата на незаконосъобразностите, за които е упреквана Комисията, концентрацията щяла да бъде разрешена и довършена.

Предварителни съображения на Първоинстанционния съд

113 Трябва предварително да се напомни, че както следва от постоянната съдебна практика, ангажирането на извъндоговорната отговорност на Общността по смисъла на член 288, втора алинея ЕО за неправомерно поведение на нейните органи е подчинено на кумулирането на съвкупност от условия, а именно неправомерност на поведението, за което се упреква институцията, наличие на вреда и наличие на причинно-следствена връзка между твърдяното поведение и претендираната вреда (Решение на Съда от 29 септември 1982 г. по дело Oleifici Mediterranei/ЕИО, 26/81, Recueil, стр. 3057, точка 16 и Решение на Първоинстанционния съд от 14 декември 2005 г. по дело Beamglow/Парламент и др., T-383/00, Recueil, стр. II-5459, точка 95).

114 Когато, както е в конкретния случай, като основание на иска за обезщетение за вреди се изтъква незаконосъобразността на даден правен акт, за да може да ангажира извъндоговорната отговорност на Общността, въпросната незаконосъобразност трябва да съставлява достатъчно съществено нарушение на правна норма, която има за цел да предостави права на частни лица.

115 Решаващ в това отношение е критерият за явно и сериозно нарушаване от страна на общностна институция на границите, наложени на правото ѝ на преценка (Решение на Съда от 19 април 2007 г. по дело Holcim (Deutschland)/Комисия, C-282/05 P, все още непубликувано в Recueil, точка 47).

116 Развитият от Съда режим в областта на извъндоговорната отговорност на Общността взема предвид по-конкретно сложността на ситуациите, които трябва да се уредят, трудностите, свързани с прилагането или тълкуването на правните текстове, и по-специално свободата на преценка, с която разполага авторът на оспорвания акт (Решение по дело Holcim (Deutschland)/Комисия, точка 50).

117 Когато обвинената институция разполага само със силно ограничена свобода на преценка или дори няма такава, обикновеното нарушаване на общностното право може да бъде достатъчно, за да се докаже наличието на достатъчно съществено нарушение на общностното право (Решение по дело Holcim (Deutschland)/Комисия, точка 47).

118 По същия начин стои въпросът и когато институцията ответник не изпълни общо задължение за полагане на дължимата грижа (вж. в този смисъл Решение на Съда от 27 март 1990 г. по дело Grifoni/EOAE, C-308/87, Recueil, стр. I-1203, точки 13 и 14) или злоупотреби при прилагането на съответните материалноправни или процесуалноправни норми (Решение на Съда от 14 юли 1967 г. по дело Kampffmeyer и др./Комисия, 5/66, 7/66 и 13/66—24/66, Recueil, стр. 317, 339 и 340).

119 В допълнение, именно страната, която търси отговорност от Общността, трябва да представи убедителни доказателства за наличието или размера на твърдяната от нея вреда и да докаже достатъчно пряка причинно-следствена връзка между тази вреда и предполагаемото неправомерно поведение на съответната институция (Решение на Съда от 4 октомври 1979 г. по дело Dumortier Frères и др./Съвет, 64/76, 113/76, 167/78, 239/78, 27/79, 28/79 и 45/79, Recueil, стр. 3091, точка 21; Решение на Първоинстанционния съд от 24 октомври 2000 г. по дело Fresh Marine/Комисия, T-178/98, Recueil, стр. II-3331, точка 118, потвърдено след обжалване с Решение на Съда от 10 юли 2003 г. по дело Комисия/Fresh Marine, C-472/00 P, Recueil, стр. I-7541).

120 Щом едно от трите условия за ангажиране на извъндоговорната отговорност на Общността не е изпълнено, исканията за обезщетение трябва да се отхвърлят, без да е необходимо да се разглеждат останалите две условия (Решение на Съда от 15 септември 1994 г. по дело KYDEP/Съвет и Комисия, C-146/91, Recueil, стр. I-4199, точка 81 и Решение на Първоинстанционния съд от 20 февруари 2002 г. по дело Förde-Reederei/Съвет и Комисия, T-170/00, Recueil, стр. II-515, точка 37), като освен това общностните съдилища не са длъжни да следват определен ред на разглеждане (Решение на Съда от 9 септември 1999 г. по дело Lucaccioni/Комисия, C-257/98 P, Recueil, стр. I-5251, точка 13).

121 В този контекст Комисията твърди, че ако имуществената ѝ отговорност се ангажира при обстоятелства като тези в настоящия случай, способността ѝ да осъществява пълноценно поверената ѝ от Договора за ЕО функция на регулатор на конкуренцията би била засегната поради възпиращото въздействие, което рискът от това да трябва да покрива твърдените от засегнатите предприятия вреди би могъл да окаже върху контрола на концентрациите.

122 Следва да се признае, че подобно въздействие, противоречащо на общия интерес на Общността, би могло да се породи, ако понятието за съществено нарушение на общностното право се разбира като включващо всички грешки или недостатъци, които, макар да са сериозни до известна степен, по естеството или обхвата си не са чужди на обичайното поведение на институция, натоварена да следи за прилагането на правилата на конкуренцията, които са сложни, деликатни и са предмет на значителна свобода на тълкуване.

123 Следователно не може да се счита, че неизпълнението на дадено законоустановено задължение — неизпълнение, което колкото и да е неприятно, може да се обясни с обективните ограничения, наложени на институцията и нейните служители с разпоредбите, уреждащи контрола на концентрациите — представлява достатъчно съществено нарушение на общностното право за целите на ангажирането на извъндоговорната отговорност на Общността.

124 За сметка на това е предоставено право да се получи поправяне на вредите, произтичащи от поведението на институцията, когато това поведение се изразява в акт, който явно противоречи на правните норми и сериозно увреждa интересите на третите спрямо институцията лица и който не може да се обоснове, нито обясни с особените ограничения, обективно налагани по отношение на работата при обичайно функциониране.

125 Подобно определяне на прага за ангажиране на извъндоговорната отговорност на Общността може да защити свободата на действие и на преценка, с които общностният регулатор в областта на конкуренцията трябва да се ползва в общ интерес както при вземането на решения по целесъобразност, така и при тълкуването и прилагането от него на съответните разпоредби на първичното и вторичното общностно право, без все пак да оставя за сметка на трети лица тежестта на последиците от явни и непростими нарушения.

126 Именно в светлината на тези принципи трябва да се изследва дали, приемайки решението за несъвместимост, отменено с решението по дело Schneider I, Комисията е извършила достатъчно съществени нарушения на правни норми, които имат за цел да предоставят права на частни лица, преди да се пристъпи към разглеждане на задълбочаващите вредата обстоятелства, произтичащи от цялостното поведение на институцията по време на производството за контрол на концентрацията.

Относно незаконосъобразностите, опорочаващи решението за несъвместимост

Относно недостатъците, установени в анализа на въздействието на концентрацията

— Доводи на страните

127 Schneider поддържа, че установените с решението по дело Schneider I грешки, пропуски и противоречия в решението за несъвместимост, допуснати при

преценката на въздействието на концентрацията върху външните за Франция национални секторни пазари, представляват достатъчно съществени незаконосъобразности, които не могат да бъдат обосновани нито от сложността на контрола на концентрацията, нито от евентуални времеви ограничения, като се има предвид спирането на четиримесечния срок, даден на Комисията, за да се произнесе по съвместимостта на концентрацията.

128 Комисията отговаря, че при липса на доказателства за явно и сериозно превишаване на границите, наложени на широкото ѝ право на преценка, тези незаконосъобразности не са достатъчно съществени предвид сложността на разглежданите ситуации, прогнозния характер на анализите на пазарите и изискването за бързина на производството за контрол. Във всеки случай Първоинстанционният съд уточнявал в точка 412 от решението по дело Schneider I, че допуснатите грешки не са от естество да доведат до отмяна на решението за несъвместимост.

— Съображения на Първоинстанционния съд

129 По принцип не може да се изключи възможността явни и сериозни пороци, засягащи икономическия анализ, на който почиват решения, издадени в рамките на политиката на конкуренцията, да могат да съставляват достатъчно съществени нарушения на правна норма, така че да ангажират извъндоговорната отговорност на Общността.

130 При все това подобно решение налага първо да се провери дали нарушената посредством опорочения анализ правна норма е предназначена да предоставя права на частни лица. Макар обаче някои принципи и норми, с които анализът на конкуренцията е длъжен да се съобрази, действително да представляват норми, предназначени да предоставят права на частни лица, не може да се смята, че всички норми на първичното и вторичното право или нормите, изведени от съдебната практика, които Комисията трябва да съблюдава при икономическите си преценки, имат поначало същия характер.

131 По-нататък следва да се държи сметка, че както от гледна точка на фактите, така и от гледна точка на обосновката, развита въз основа на описанието им, икономическите анализи, необходими за преценяването на дадена ситуация или концентрация в правото на конкуренцията, са по общо правило сложни и трудни интелектуални изложения, в които могат да се прокраднат известни слабости като приближения, непоследователност, а дори и някои пропуски, предвид наложените на институцията ограничения на сроковете. Това важи с още по-голяма сила, когато, както в случая с контрола на концентрациите, анализът съдържа прогнозен аспект. При тези условия сериозността на дадена слабост, свързана с документацията или логиката, не винаги може да представлява достатъчно обстоятелство, което да доведе до ангажиране на общностната отговорност.

132 Накрая е необходимо да се напомни, че Комисията разполага със свобода на преценката с цел запазване на контрола върху политиката на Общността в областта на конкуренцията, което означава, че от нея не може да се очаква абсолютно постоянна и непроменлива практика при прилагането на съответните правни норми и съответно че тя се ползва от известна свобода на действие при избора на икометричните инструменти, с които разполага, както и при избора на подходящ подход за изучаване на даден феномен (вж. например, за определението за съответен пазар, Решение на Първоинстанционния съд от 17 декември 2003 г. по дело British Airways/Комисия, T-219/99, Recueil, стр. II-5917, точка 89 и следващи, потвърдено след обжалване с Решение на Съда от 15 март 2007 г. по дело British Airways/Комисия, C-95/04 P, все още непубликувано в Recueil), доколкото този избор се прилага последователно и не е в явно противоречие с признатите правила на икономическата дисциплина.

133 Все пак в конкретния случай въобще не е необходимо съдът да се произнася по въпроса дали трите горепосочени съображения позволяват да се смята, че пороците, засягащи икономическия анализ на очакваното въздействие на концентрацията върху външните за Франция съответни секторни пазари, превишават прага, отвъд който трябва да се ангажира извъндоговорната отговорност на Общността.

134 Всъщност установените с решението по дело Schneider I недостатъци на анализа на въздействието на концентрацията върху външните за Франция национални секторни пазари не е можело да повлияят на установяването на несъвместимостта на концентрацията с общия пазар, до което Комисията окончателно е достигнала в решението за несъвместимост.

135 Дори при липсата на това нарушение на общностното право Комисията е нямало да може да разреши концентрацията във вида, в който е била предвидена, тъй като съгласно точка 413 от решението по дело Schneider I установените грешки не са достатъчни сами по себе си, за да поставят под съмнение възраженията, които Комисията е повдигнала по отношение на всеки от френските секторни пазари, изброени в съображения 782 и 783 от решението за несъвместимост. Предвид съдържащите се в решението за несъвместимост фактически обстоятелства, съгласно точка 415 от същото съдебно решение не може да не се приеме заключението на Комисията, че на френските пазари на електрически изделия за ниско напрежение, на които всяка от двете страни вече е имала много мощни позиции, концентрацията ще създаде или засили господстващо положение и в резултат ще възпрепятства съществено ефективната конкуренция в рамките на общия пазар или на значителна част от него по смисъла на член 2, параграф 3 от Регламента.

136 Макар да не оказва въздействие върху квалификацията на концентрацията от гледна точка на френските секторни пазари, критиката на икономическия анализ на решението за несъвместимост в решението по дело Schneider I все пак не е излишна, тъй като има за последица обявяването на недействителността на преценката за съвместимост, отнасяща се до останалите пазари, и следователно ограничаването на контрола за спазване правото на защита само до частта от решението за несъвместимост, която остава действителна, а именно онази, която се отнася до френските секторни пазари.

137 За да се стигне до този резултат, е било достатъчно икономическият анализ на въздействието на концентрацията да бъде обявен за лишен от доказателствена стойност, както е направено с точка 411 от решението по дело Schneider I, като въпросът дали този порок представлява освен това достатъчно съществено нарушение на общностното право е бил без значение в тази насока.

138 Следователно оплакването, свързано с опорочения икономически анализ, съдържащ се в решението за несъвместимост, е структурно непригодно самостоятелно да доведе до каквито и да било последици за развитието на производството и следователно е непригодно да причини на Schneider вреда, отделна от тази, която евентуално е била породена от нарушението на правото му на защита.

139 Единственият порок на решението за несъвместимост, който съгласно решението по дело Schneider I може да е лишил ищеца от възможност да получи положително решение за осъществяването на концентрацията, следователно се основава на установеното несъответствие между изложението на възражения от 3 август 2001 г. и самото решение за несъвместимост, по повод на възражението, изведено от подкрепата между позициите на страните по концентрацията. От това следва, че за да се определи дали прагът за ангажиране на извъндоговорната отговорност на Общността е бил превишен от решението за несъвместимост, следва да се преценят естеството и сериозността на този единствен порок на решението.

По нарушението на правото на защита на Schneider

— Доводи на страните

140 Schneider припомня, че в изложението на възражения от 3 август 2001 г. Комисията не формулира достатъчно ясно и точно възражението срещу съвместимостта на концентрацията, изведено от това, че на френските пазари на електрически изделия за ниско напрежение, разглеждани на равнище дистрибуция на едро, господстващото положение на Schneider в сектора на компонентите за разпределителни и крайни табла получава подкрепа от водещата позиция на Legrand при сегментите на крайното електрооборудване, като по този начин лишава ищеца от възможността да оспори основателността на това възражение по време на административната производство за контрол и надлежно да представи корективни мерки.

141 Още с нотифицирането на концентрацията Schneider все пак предоставило на Комисията информацията за връзките, които се смята, че съществуват между засегнатите пазарни сегменти 4 и 5 и съответните позиции на страните по концентрацията в тези сегменти във Франция, като веднага подчертало липсата на ефект на портфейла. При все това Комисията повдигнала това възражение едва на 24 септември 2001 г., след изтичането на обичайния срок за представяне на корективните мерки и само няколко дни преди края на производството за контрол на концентрацията.

142 Комисията отговаря, че несъответствието между изложението на възражения от 3 август 2001 г. и решението за несъвместимост произтича не от пълна липса, а само от недостига на яснота и точност на възражението относно подкрепата, тъй като изложението на възражения посочвало този проблем в много от съображенията си.

143 Нарушението на правото на защита на Schneider не било достатъчно съществено предвид краткия срок за изготвяне на изложението на възражения и с оглед на сложната преценка както на всички доводи по същество, сред които възражението относно подкрепата представлявало само един от многобройните релевантни елементи, така и на предложените от Schneider корективни мерки.

144 Обстоятелството, че ищецът предоставил на Комисията информация, показваща, че концентрацията не представлява проблем, свързан с подкрепата, можело още повече да намали сериозността на допуснатата процесуална грешка.

— Съображения на Първоинстанционния съд

145 Следва да се напомни, че съгласно член 18, параграф 1 от Регламента преди да издаде решение за установяване несъвместимостта на дадена концентрация с

общия пазар, Комисията е длъжна да даде на нотифициращите предприятия възможност да изложат на всички стадии на производството до консултациите с Консултативния комитет становищата си във връзка с направените срещу тях възражения.

146 Освен това от член 18, параграф 3 от Регламента следва, че Комисията може да основава решенията си за несъвместимост единствено на възраженията, по отношение на които заинтересованите предприятия са можели да представят становища.

147 В качеството им на адресати на решения на публичен орган, които чувствително засягат техните интереси, предприятията, които са страни по дадена концентрация с общностен мащаб, действително трябва да получат възможност да представят надлежно гледната си точка и за тази цел трябва да бъдат ясно и своевременно информирани за основните възражения, повдигнати от Комисията против нотифицираната концентрация (вж. в този смисъл Решение на Съда от 23 октомври 1974 г. по дело Transocean Marine Paint/Комисия, 17/74, Recueil, стр. 1063, точка 15 и Решение на Първоинстанционния съд от 4 март 1999 г. по дело Assicurazioni Generali и Unicredito/Комисия, T-87/96, Recueil, стр. II-203, точка 88).

148 В това отношение изложението на възражения е от особено значение, като се има предвид, че то е конкретно предназначено да позволи на съответните предприятия да реагират на загрижеността, изразена от регулиращата институция, от една страна, като изразят гледната си точка по нея, а от друга — като предвидят да представят на Комисията мерки, предназначени да коригират негативното въздействие на нотифицираната концентрация.

149 Тази гаранция, спадаща към основните гаранции, с които общностният правен ред свързва извършването на административните производства, има особено значение за контрола на концентрациите между предприятия (вж. в този смисъл Решение на Съда от 21 ноември 1991 г. по дело Technische Universität München, C-269/90, Recueil, стр. I-5469, точка 14).

150 В това отношение всъщност следва да се вземат предвид както значимостта на финансовите интереси и на промишлените цели, присъщи на концентрациите с общностен мащаб, така и значителният обхват на контролните правомощия, с които разполага Комисията, за да регулира конкуренцията в общия пазар.

151 От това следва, че Schneider изтъква нарушението на правна норма, която има за цел да предостави права на частни лица.

152 В дадения случай фактът, че Комисията е съставила изложение на възражения по такъв начин, че както е видно от решението по дело Schneider I, ищецът не е можело да знае, че ако не представи корективни мерки, които да намалят или премахнат положенията на подкрепа между неговите позиции и тези на Legrand на френските секторни пазари, няма никаква възможност да получи решение за обявяване на концентрацията за съвместима с общия пазар, представлява явно и сериозно нарушение на член 18, параграфи 1 и 3 от Регламента.

153 По този начин корективните мерки, за които Schneider е отстъпило през септември 2001 г., стигащи включително до оттеглянето на Legrand от пазарите на компоненти за електрически табла в цялото ЕИП, обективно не е можело да разрешат специфичния проблем, изразяващ се в подкрепата на водещата позиция на Legrand при сегментите на крайното електрооборудване за господстващото положение на Schneider в сектора на компонентите за разпределителни и крайни табла на френските секторни пазари на електрически изделия за ниско напрежение, разглеждани на равнище дистрибуция на едро.

154 Това нарушение на правото на защита не може да се обоснове, нито обясни с особените ограничения, обективно наложени на службите на Коми-

сията. Въпросното неизпълнение, чието съществуване или състоятелност институцията не оспорва, предполага задължение за Общността да поправи вредоносните му последици.

155 Всъщност доводът на ответника, изведен от присъщата трудност да се извърши сложен анализ на пазарите при строги времеви ограничения, не е релевантен, тъй като разглежданият в настоящия случай вредоносен факт е не анализът на съответните пазари в изложението на възражения или в решението за несъвместимост, а пропускът на съществена бележка в изложението на възражения относно последиците му, както и в диспозитива на решението за несъвместимост, която не поставя особени технически затруднения, не изисква никакво допълнително специфично проучване, което не е можело да бъде извършено поради липса на време, и чиято липса не може да бъде отдадена на случаен или непредвидим редакционен проблем, който би могъл да се компенсира от общия прочит на изложението на възражения.

156 От това следва, че неспазването на правото на защита на Schneider следва да се разглежда в настоящия случай като явно и сериозно нарушаване от страна на Комисията на границите, които са ѝ наложени, и като такова представлява достатъчно съществено нарушение на правна норма, която има за цел да предостави права на частни лица.

157 Неспазването на правото на защита на Schneider следователно представлява нарушение от страна на Комисията, което е от естество да ангажира извъндоговорната отговорност на Общността, ако освен това бъде установено наличието на действителна и сигурно претърпяна вреда и достатъчно пряка причинно-следствена връзка между вредата и достатъчно същественото нарушение на общностното право от страна на институцията.

158 Преди да провери дали последните две условия са налице, Първоинстанционният съд е длъжен да провери дали по време на производството за контрол на концентрацията Комисията е възприела цялостно незаконосъобразно поведение по отношение на ищеца, което да е довело, както твърди Schneider, или до задълбочаване на вредата, причинена с незаконосъобразното решение за несъвместимост, или до отделна вреда, състояща се от новите разходи, направени от ищеца.

159 Доколкото оплакванията, които ищецът отправя към Комисията в допълнение към установените с решението по дело Schneider I, допълват последните и следователно, когато е приложимо, представляват вредоносни обстоятелства, които се добавят към основните незаконосъобразности, те трябва да бъдат анализирани с оглед на общите критерии за ангажиране на извъндоговорната отговорност на Общността, които предполагат, както бе посочено в точки 113—126 по-горе, наличието на достатъчно съществено нарушение на правна норма от страна на общностната институция.

Относно другите незаконосъобразности в поведението на Комисията, за които се предполага, че са задълбочили вредата, претърпяна според ищеца поради решението за несъвместимост, или че са причинили отделна вреда

Относно нелоялността

— Доводи на страните

160 Schneider счита, че Комисията се е държала нелоялно спрямо него, като неправомерно окуражила представата му, че е възможно да се приеме решение за

съвместимост на концентрацията, като не го предупредила достатъчно рано, че възнамерява да забрани концентрацията, и като не привлякла вниманието му към наличието на абсолютни препятствия за разрешаването на концентрацията.

161 Всъщност преди 24 септември 2001 г. Комисията никога не била уведомявала Schneider за възражението относно подкрепата, макар да разполагала с фактите, необходими за произнасяне по този въпрос, преди съставянето на изложението на възражения от 3 август 2001 г. Водещите позиции на страните по концентрацията на засегнатите секторни пазари и значимостта на каналите за дистрибуция били разгледани нашироко във формата „CO“ и били много бързо идентифицирани от Комисията.

162 Още от май 2001 г. Комисията разполагала с данните, които през октомври 2001 г. я довели до твърдението, че подкрепата между съответните позиции на нотифициращите страни представлява препятствие за концентрацията.

163 Тази нелоялност била засилена от публикуваното на 8 ноември 2001 г. в *Le Monde* изявление на комисаря, отговарящ по въпросите на конкуренцията, според което „[…] когато мощта на предприятията още преди сливането им е такава, че не може да бъде намерена никаква „корективна мярка“, Комисията няма друг избор, освен да забрани сливането […]“.

164 Комисията отговаря, че през май 2001 г. не е разполагала с всички данни, необходими за да се направи извод за анализа на конкуренцията и за идентифициране на евентуални проблеми в областта на конкуренцията. Щяло да бъде най-малкото преждевременно тя да изрази още по това време принципно възражение срещу концентрацията, освен ако не нарушала задължението си за дискретност и принципа за добро администриране.

165 Изявлението на комисаря не било релевантно, тъй като било направено след решението за несъвместимост и се ограничавало до представяне a posteriori на заключенията на Комисията.

166 При всички случаи Schneider можел като обичайно предпазлив стопански субект да прецени различните рискове, които концентрацията поражда съгласно френското право и общностното право на конкуренцията заради голямата мощ на страните по нея във Франция.

— Съображения на Първоинстанционния съд

167 Следва да се приеме за установено, че твърденията на Schneider не позволяват оплакването за нелоялност да се смята за достатъчно доказано.

168 По-конкретно, Schneider не е в състояние да укаже сериозни, точни и съгласувани признаци, които да докажат — както ищецът поддържа в жалбата си по дело T-310/01 — че още преди разискването на предложените от Schneider корективни мерки Комисията е искала да забрани поначало концентрацията по принципни причини, като a priori е изключвала всякакви саниращи мерки за несъвместимостта на концентрацията с общия пазар.

169 Изложението на фактите, предхождащи спора, не позволява да се изключи възможността Комисията да е била в състояние да прецени въздействието на концентрацията върху различните засегнати национални секторни пазари обективно и при пълно познаване на обстоятелствата едва на етапа на съставянето

на изложението на възражения от 3 август 2001 г., след като е проучила и използвала голямо количество данни, които Schneider и Legrand предоставят след изтичането на срок за отговор от много седмици и чийто обхват и сложност отбелязва и самият ищец в жалбата си по дело T-310/01.

170 Във връзка с това следва да се напомни, че целта на изложението на възражения е именно да предостави всички необходими данни, позволяващи на предприятията да защитят надлежно гледната си точка по възраженията на Комисията срещу съвместимостта на нотифицираната концентрация, направени след използване на предварително предоставена информация от заинтересованите лица, за да дадат след това възможност на Комисията да се произнесе с окончателно решение при пълно познаване на обстоятелствата.

171 Макар че невключването на възражението относно подкрепата в изложението на възражения от 3 август 2001 г. представлява съществено нарушение на правото на защита на Schneider, за сметка на това от преписката по делото не следва по безспорен начин, че тази незаконосъобразност трябва непременно да се схваща като резултат от нелоялност от страна на Комисията.

172 Възпроизведеното в точка 163 по-горе и свързано с оплакванията на ищеца изявление на комисаря, отговарящ по въпросите на конкуренцията, не се поддава непременно на предлагания от Schneider анализ. Не е изключено чрез използването на сегашно време в изявително наклонение комисарят да е искал да изрази общо правило, което не се прилага само за тази концентрация, която впрочем не е единствената преписка, цитирана в спорното изявление.

173 Следователно в случая въпросното изявление не може да се тълкува със сигурност като проява a posteriori на обмислена воля на Комисията да постави от самото начало принципно препятствие пред концентрацията.

174 При тези условия не може да се приеме, че нелоялността, за която е упреквана Комисията, е доказана.

175 Следователно исканията на Schneider следва да бъдат отхвърлени.

Относно нарушението на правото на Schneider да бъде изслушан от безпристрастен орган

— Доводи на страните

176 Schneider поддържа, че решенията на даден административен орган, които също като решенията на Комисията в областта на контрола на концентрациите не подлежат на пълен съдебен контрол в съответствие с гаранциите, предоставени от член 6, параграф 1 от Европейската конвенция за защита правата на човека (наричана по-нататък „Конвенцията“), който гарантира правото на лицата на справедлив съдебен процес, са обвързани от спазването на посочената разпоредба още от етапа на административното производство за контрол.

177 Определянето на един и същ екип от длъжностни лица, които да изготвят решенията за несъвместимост и за анулиране на сливането, обаче противоречало на утвърдения с тази разпоредба принцип за безпристрастност.

178 Освен това поради най-малко частично идентичния състав на екипите, извършили последователно разследването на концентрацията по време на цялото производство за контрол, можело да се изразят съмнения относно обективността и неутралността при преразглеждането на концентрацията, предприето след обявяването на решенията по дела Schneider I и Schneider II.

179 Комисията възразява, че не е доказано, че не е изпълнила задължението си за безпристрастност, и че тя не е „съд“ по смисъла на член 6, параграф 1 от Конвенцията. Във всеки случай спазването на тази разпоредба било напълно гарантирано, предвид правото на предприятията да искат от общностните съдилища да отменят решенията, приети на основание разпоредбите на Регламента.

180 Освен това правните норми и нормите на професионалната етика допускали преразглеждането на концентрацията да бъде поверено на същия екип от длъжностни лица, който е извършил първоначалния контрол.

— Съображения на Първоинстанционния съд

181 Спазването на правото на лицата делата им да бъдат гледани от независим и безпристрастен съд е гарантирано с член 6, параграф 1 от Конвенцията, към който препраща член 6, параграф 2 от Договора за Европейския съюз и е потвърдено с член 47, втора алинея от Хартата на Европейския съюз за основните права.

182 Тъй като е неразделна част от основните права, които са защитени в общностния правен ред и чието спазване от страна на Комисията при осъществяване на производството за контрол на концентрациите се осигурява от общностните съдилища, правото на справедлив съдебен процес очевидно представлява норма, която има за цел да предостави права на лицата (Решение на Първоинстанционния съд от 6 април 2006 г. по дело Camós Grau/Комисия, T-309/03, Recueil, стр. II-1173, точки 102 и 103).

183 При все това член 6, параграф 1 от Конвенцията не забранява предварителната намеса на административни органи, която не отговаря напълно на приложимите спрямо съдебното производство изисквания, стига правото на безпристрастен съд да е гарантирано (вж. Решение на Европейския съд по правата на човека от 23 юни 1981 г. по дело Le Compte/Белгия, серия A, № 43, параграф 51).

184 В конкретния случай предоставената с член 230 ЕО възможност за обжалване на решенията, приети от Комисията съгласно член 8, параграфи 3 и 4 от Регламента, представлява правно средство, което дава изискваните от член 6, параграф 1 от Конвенцията гаранции.

185 Освен това няма правна норма или принцип, които да не допускат Комисията да възлага на същите длъжностни лица преразглеждането на дадена концентрация, предприето в изпълнение на съдебно решение за отмяна на решение за обявяване на тази концентрация за несъвместима с общия пазар.

186 Задължението на дадена административна или съдебна инстанция да препрати делото на друг орган на власт или на административно образувание на същия орган с различен състав не би могло да се изведе като общ принцип, произтичащ от задължението за безпристрастност (вж. Решение на Европейския съд по правата на човека от 16 юли 1971 г. по дело Ringeisen/Австрия, серия A, № 13, точка 97).

187 По отношение на дисциплинарния състав на съвета на една професионална организация Европейският съд по правата на човека приема, че не намира причина за основателно подозрение в обстоятелството, че трима от седемте членове на този състав са участвали във вземането на решение, постановено въз основа на връщане за ново разглеждане след касиране на предходно решение, в чието изготвяне са взели участие (вж. Решение на Европейския съд по правата на човека от 26 септември 1995 г. по дело Diennet/Франция, серия A, № 325-A, точка 38).

188 От това следва, че пълната или частична идентичност на екипите длъжностни лица, натоварени с различните стадии на контрола на концентрацията, не представлява достатъчно съществено нарушение от страна на Комисията на правна норма, която има за цел да предостави права на частни лица.

189 При тези обстоятелства доводите на Schneider не могат да бъдат уважени.

Относно неотстъпчивостта, проявена от Комисията при определяне на условията за анулиране на сливането между Schneider и Legrand

— Доводи на страните

190 Schneider упреква Комисията, че противоправно е проявила неотстъпчивост по отношение на условията за анулиране на сливането с Legrand. Отказът на Комисията да разреши на Schneider да разгледа друг начин за прехвърляне на активите си в Legrand, освен чрез чисто анулиране на сливането, отстранил всички промишлени оператори, чрез които увеличаването на стойността на активите Legrand благодарение на съвкупност от положителни промишлени и търговски последици щяло да бъде несъмнено по-голямо от това от финансови инвеститори, които единствени можели да участват в процеса на продажба при наложените от Комисията условия за анулиране на сливането.

191 Наложената на Schneider принципна забрана да запази или да изкупи обратно някои активи на Legrand попречила на ищеца да задържи участия, които можело да му позволят да осъществи част от предвижданата съвкупност от положителни последици, и възпрепятствала преговорните му възможности по отношение на потенциални приобретатели.

192 Изборът между разделяне на капиталите, прехвърляне или първично публично предлагане и възможността да се запази част от капитала на Legrand и временно да се задържи вземане от него или от неговия приобретател трябвало да бъдат претеглени спрямо всички останали изисквания на Комисията.

193 Въпреки удължаването на срока за анулиране на сливането, постоянният натиск и постоянно негативното поведение на Комисията принудили Schneider да не прекъсва или забавя организирането на анулирането. Удължаването на срока всъщност било само привидно, тъй като не засягало „осъществяването на етапите от процеса на анулиране на сливането в рамките на така удължения срок".

194 Противно на това, Комисията счита, че е показала голяма гъвкавост. Докато изложението на възражения от 24 октомври 2001 г. е предвиждало анулиране на сливането чрез разпределяне на акции на Legrand на притежателите на акции на Schneider пропорционално на техните дялове, решението за анулиране на сливането позволило на заинтересованото лице по негово искане да избере между разделяне на капиталите, прехвърляне или първично публично предлагане, да запази участие в капитала на Legrand или да поиска предварително одобрение от Комисията, за да запази временно вземане от Legrand или от неговия приобретател.

195 Тъй като решението за анулиране на сливането било просто начин за прилагане на решението за несъвместимост, анулиране на сливането между Schneider и Legrand, което не променя периметъра на последното, не можело да се счита за признак на неотстъпчивост.

196 Решението за приобретатели от финансовата сфера било предпочетено от самото Schneider. Освен това приобретателите от сферата на промишлеността нямало да приемат поисканата им от Schneider свръхцена в сравнение с приобретателите от финансовата сфера.

197 По предложение на банката — съветник на Schneider, Комисията се съгласила да удължи срока за анулиране на сливането от шест на девет месеца. Тя предоставила допълнително продължаване с три месеца, т.е. до 5 февруари 2003 г., като при това запазила възможността за ново продължаване. Освен това решението за анулиране на сливането позволявало продължаването на този срок по искане на Schneider в случай на извънредни обстоятелства.

— Съображения на Първоинстанционния съд

198 Доколкото оспорва условията за анулиране на сливането, Schneider поставя под съмнение вътрешно присъщата законосъобразност, от гледна точка на член 8, параграф 4 от Регламента, на решението за анулиране на сливането, отменено от Първоинстанционния съд като последица от незаконосъобразността на решението за несъвместимост, по отношение на което то представлява мярка по прилагането (вж. точки 44 и 58 по-горе), и следователно без да бъдат разгледани неговите собствени предимства.

199 Когато към момента, в който Комисията установи несъвместимостта на дадена концентрация с общия пазар, въпросната концентрация е вече осъществена, както е в настоящия случай, член 8, параграф 4 от Регламента оправомощава институцията да разпореди всяко подходящо действие за възстановяване на ефективната конкуренция.

200 Без да е необходимо да се решава дали тази разпоредба представлява правна норма, която има за цел да предостави права на частни лица, не може да бъде прието за доказано, че Комисията я нарушава по явен и сериозен начин, като изисква анулиране на сливането между двете страни по концентрацията, което запазва неприкосновеността на периметъра на Legrand, и като забранява в бъдеще всякакво обратно прехвърляне на дейности от Legrand на Schneider.

201 Всъщност следва да се държи сметка по-конкретно за водещите позиции на нотифициращите страни на засегнатите от концентрацията френски секторни пазари на електрически изделия за ниско напрежение, за разликата между техните пазарни дялове и тези на непосредствените им конкуренти, за известността на марките им във Франция, както и за изчезването на традиционното съперничество между двете заинтересовани страни.

202 В допълнение, както става ясно от точка 105 от решението за анулиране на сливането, изборът на юридическите условия за анулирането е оставен на Schneider, стига тези условия да изключват значително участие на ищеца в капитала на Legrand и да гарантират продажбата на групата Legrand без отделно прехвърляне на някои дейности на Legrand.

203 Освен това Schneider не доказва, че срокът за изпълнение на решението за анулиране на сливането е бил явно изключително кратък. В оспореното решение Комисията удължава с три месеца шестмесечния срок, първоначално определен в изложението на възражения от 21 октомври 2001 г.

204 В съображение 122 от решението Комисията заявява освен това, че е готова, от една страна, да предостави допълнителен срок от три месеца, през който на пълномощника да бъде възложено неотменимо и изключително пълномощно за продажба, за да даде Schneider необходимата свобода на действие в преговорите му с потенциалните приобретатели или инвеститори, и от друга страна — да удължи тези срокове, ако получи такова искане, при условие че Schneider или пълномощникът успеят да докажат, че са положили всички възможни усилия да спазят срока.

205 След съдебното заседание, проведено на 23 април 2002 г. пред съдията по обезпечителното производство по дело T-77/02 R, на 26 април 2002 г. Комисията предоставя на Schneider удължаване на срока с три месеца, като по този начин

отлага датата, на която изтича срокът за анулиране на сливането, за 5 февруари 2003 г., т.е. до краен срок от една година, считано от уведомяването за решението за анулиране на сливането, без да засяга запазеното право на Schneider да поиска допълнително удължаване в случай на извънредни обстоятелства.

206 Дори да се приеме, че прехвърлянето на едно предприятие с размера на Legrand се извършва обикновено в срокове, които могат да превишат една година, както се разбира от думите, приписвани на Schneider в точка 110 от решението за несъвместимост, ищецът е трябвало да поиска ново удължаване на срока. От преписката по делото обаче не следва, че това е било направено.

207 Впрочем, както следва отговора му от 7 ноември 2001 г. на изложението на възражения на Комисията от 24 октомври 2001 г., Schneider се свързва с потенциални приобретатели още преди решението за анулиране на сливането.

208 На последно място, както следва от точка 5 от приложение II към решението за анулиране на сливането, последното налага само приемането, съгласно избраните условия, на неотменим правен акт, чието материално изпълнение трябва да се осъществи в срок от три месеца след приемането на акта.

209 Следователно не може да се приеме, че за анулирането на сливането му с Legrand Комисията налага на Schneider условия и срок за анулиране, които представляват явно и сериозно нарушение на границите, наложени на правото на преценка на институцията.

210 Следователно доводите на Schneider не могат да бъдат уважени.

Относно използването на напрежението, възникнало между страните по концентрацията

— Доводи на страните

211 Schneider твърди, че Комисията е подхранила напрежението, възникнало между страните по концентрацията след решението за несъвместимост, по-конкретно като не му е дала възможност своевременно да се запознае с данните, предоставени от Legrand по време на обсъжданията, довели до приемането на решението за анулиране на сливането.

212 Комисията се държала по същия начин след решението за анулиране на сливането. Тя подтикнала Legrand през ноември 2002 г. да предяви иск срещу Schneider във Франция, а след това обвързала аргументите си със съобразността на новите корективни мерки на Schneider с горепосоченото решение на Cour d'appel de Versailles.

213 Комисията възразява, че промяната в поведението на Legrand се дължи по-скоро на евентуален конфликт на интереси между страните по концентрацията.

214 По-конкретно, Schneider не изтъкнало никакви конкретни данни, които да доказват липсата му на достъп до документите по делото, предоставени от Legrand. След получаването на неповерителните варианти на въпросните документи през януари 2002 г. Schneider дори не подало специално искане за достъп до поверителния им вариант.

— Съображения на Първоинстанционния съд

215 Твърденията на Schneider не позволяват да се приеме за достатъчно доказано оплакването му, че Комисията си е послужила с възникналото между страните по концентрацията напрежение.

216 Следва да се отбележи по-специално, че в точка 88 от писмената си защита Комисията посочва, без Schneider да ѝ възрази, че през януари 2002 г. е изпратила на ищеца неповерителни варианти на документи относно Legrand и списък, съдържащ неповерително резюме на информацията, до която не се предоставя достъп. От преписката по делото обаче не следва, че Schneider е подало специално искане за предоставяне на достъп до поверителния вариант на някой от тези документи.

217 По повод останалите доводи, нито грижата на Комисията да запази неприкосновеността на периметъра на Legrand в решението за анулиране на сливането, нито отчитането на решенията на националните юрисдикции при оценката на предложените от Schneider санiращи мерки, нито друго действие, извършено от Комисията в рамките на производството за контрол на концентрацията, могат със сигурност да бъдат обективно квалифицирани като водени от намерение да се допринесе за влошаването на отношенията между страните по концентрацията.

218 Следователно исканията на Schneider трябва да бъдат отхвърлени.

Относно нарушаването от страна на Комисията на изключителната ѝ компетентност

— Доводи на страните

219 Schneider счита, че Комисията допуска явно и сериозно нарушение на предоставената ѝ от регламента изключителната компетентност, като подчинява преценката си за валидността на корективните мерки, предложени от ищеца по време на преразглеждането на концентрацията, на диспозитива на решението на Cour d'appel de Versailles от 29 ноември 2002 г., който се е произнесъл привременно по въпрос, засягащ просто националното договорно право.

220 Комисията счита, че в нито един момент не се отклонява от изключителната си компетентност и — още на още по-силно основание — че не е допуснала достатъчно съществена незаконосъобразност.

— Съображения на Първоинстанционния съд

221 При упражняване на контролните правомощия, с които разполага, за да се произнесе по въпроса за съвместимостта с общия пазар на концентрациите с общностен мащаб, Комисията не може да не държи сметка за споразуменията, обвързващи нотифициращите страни, доколкото техните разпоредби са законосъобразни съгласно приложимото национално право.

222 Schneider греши, като твърди, че Комисията е подчинила упражняването на правомощията си за преценка на валидността на корективните му мерки на диспозитива на решението на Cour d'appel de Versailles, посочено по-горе. Всъщ-

ност в това отношение под въпрос е не върховенството на правните норми на общностното право на конкуренцията над тези на националното право, а определянето на последиците, предвидени за дадено частноправно споразумение от националното право, което го урежда в съответствие с общностното право.

223 Следователно изглежда, че Комисията не е извършила достатъчно съществено нарушение на общностното право, като е направила извод за несигурния и следователно неприемлив характер на предложенията за прехвърляне на дейностите на Legrand въз основа на противоречието им с частноправно споразумение, уредено от националното право, и което според установеното от компетентната национална юрисдикция е обвързвало страните по концентрацията в съответствие с разпоредбите на това право.

224 При тези обстоятелства доводите на Schneider не могат да бъдат приети.

Относно липсата на добросъвестно изпълнение на решението по дело Schneider I

— Доводи на страните

225 Ищецът подчертава, че решението по дело Schneider I отхвърля анализа на Комисията по отношение на всички останали пазари, с изключение на френските секторни пазари. Следователно Комисията нямала никакво основание да поднови преразглеждането на концентрацията от етап I, при положение че освен това е знаела, че след крайната дата 5 декември 2002 г., на която изтича срокът, предоставен на Schneider с договора за прехвърляне, за да се позове на клаузата за разваляне на договора за продажба на Legrand, ищецът щял да загуби ползата от усилията, които положил за намаляване на вредата.

226 Schneider логично настояло производството за контрол да бъде възобновено след решението по дело Schneider I въз основа на срока от шест седмици на етап I. Този срок трябвало да позволи на Комисията да изпълни добросъвестно решението по дело Schneider I, като даде на ищеца възможност да представи, ако е необходимо, адекватни корективни мерки.

227 Решението за започване на етап II от 4 декември 2002 г. било освен това опорочено поради множество явни грешки в преценката и се отклонявало от аналитичната схема, очертана от решението по дело Schneider I. Анализът на конкуренцията на засегнатите пазари, възприет в крайна сметка от Комисията, съдържал същия тип сериозни пропуски, грешки и противоречия като довелите до отмяната на решението за несъвместимост.

228 Комисията изключва възможността възобновяването на производството за контрол от етап I да може да бъде разглеждано като признак за недобросъвестност. Възприетото по искане на Schneider разрешение на въпроса било единственото, което можело да позволи приемане на положително окончателно решение относно концентрацията преди 5 декември 2002 г.

229 Икономическият анализ, извършен от Комисията въз основа на актуализираните данни на Schneider, бил изцяло съобразен с утвърдения по същество с решението по дело Schneider I, след като Комисията се погрижила да уточни по-ясно възражението относно подкрепата.

— Съображения на Първоинстанционния съд

230 От точка 48 от определението от 9 март 2007 г. по дело Schneider Electric/Комисия, посочено по-горе, следва, че противно на поддържаното от Schneider,

Комисията е можело законосъобразно да избере да възобнови производството за контрол на концентрацията от етап I, за да извлече заключенията от решението по дело Schneider I, посочено по-горе, като по този начин вземе всички необходими предпазни мерки, за да гарантира недопускане на евентуално нарушение на правото на защита на Schneider.

231 В допълнение към това, твърденията на ищеца не са достатъчни, за да се установи, че анализът на конкуренцията на съответните френски секторни пазари, съдържащ се в решението за започване на етап II, показва наличие на същите недостатъци като засегналите преценката на въздействието на концентрацията върху външните за Франция национални секторни пазари, която се съдържа в решението за несъвместимост и е отхвърлена с решението по дело Schneider I.

232 Грешките в анализа, санкционирани с решението по дело Schneider I, не е можело да повлияят върху преценката на въздействието на концентрацията върху френските секторни пазари поради спецификата на последните.

233 От точка 413 във връзка с точка 415 от решението по дело Schneider I следва, че не е възможно да се отхвърли заключението, че на френските секторни пазари на електрически изделия за ниско напрежение, на които всяка от двете нотифициращи страни вече е имала много мощни позиции, предложената сделка ще създаде или засили господстващо положение и в резултат ще възпрепятства съществено ефективната конкуренция в рамките на общия пазар или най-малкото на значителна част от него по смисъла на член 2, параграф 3 от Регламента.

234 В това отношение като релевантни са възприети пазарните дялове, указващи господство или засилено господстващо положение на слятата структура, по-високите цени на електрическите изделия за ниско напрежение на равнище разпространение на едро, изчезването на традиционното съперничество между двата бивши главни участника на пазара, както и известността на марките на двамата партньори.

235 Следва също да се отбележи, че за да се вземе решение за откриване на етап II съгласно член 6, параграф 1, буква в) от Регламента, е достатъчно да са налице сериозни съмнения относно съвместимостта на дадена концентрация с общия пазар, докато член 2, параграф 3 от Регламента изисква от Комисията да докаже създаването или засилването на господстващо положение, когато установява несъвместимостта на дадена концентрация с общия пазар на основание член 8, параграф 3.

236 Поради това не изглежда, че Комисията е действала при явно и сериозно нарушаване на границите, наложени на правото ѝ на преценка, когато за целите на изпълнението на решението по дело Schneider I е преценила породените от концентрацията остатъчни проблеми в областта на конкуренцията единствено на френските секторни пазари, останали релевантни.

237 При тези обстоятелства Първоинстанционният съд не може да уважи доводите на ищеца.

Относно нарушаването на правото на защита

— Доводи на страните

238 Schneider твърди, че по време на преразглеждането на концентрацията Комисията е нарушила правото му на защита, доколкото за него не било възможно да се запознае с резултатите от извършените от Комисията тестове на пазара и да отговори правилно на затрудненията, които те можело да разкрият.

239 Комисията отговаря, че по време на етапа на контрол, приключил с решението за откриване на етап II, не се предвижда достъп на страните по дадена концентрация до резултатите от проучвания на пазарите като предприетите през ноември 2002 г. и че подобен достъп не произтичал от принципа на зачитане правото на защита на заинтересованите лица.

— Съображения на Първоинстанционния съд

240 Макар да е необходимо правото на защита да бъде спазено, преди да бъде прието каквото и да било решение, което би могло да увреди засегнатите предприятия, решението за откриване на етап II, прието след извършването на въпросните тестове на пазара, не представлява акт, който уврежда Schneider (Определение от 31 януари 2006 г. по дело Schneider Electric/Комисия, посочено по-горе, точка 76, потвърдено с Определение от 9 март 2007 г. по дело Schneider Electric/Комисия, посочено по-горе, точка 72), чиято законосъобразност би зависела от спазването на това право.

241 Следователно като не е изпратила на Schneider резултатите от тестовете на пазарите още на етап I от производството за контрол на концентрацията, възобновено след обявяването на решенията по дело Schneider I и по дело Schneider II, Комисията не може да е извършила достатъчно съществено нарушение на правна норма, която има за цел да предостави права на частни лица.

242 Следователно исканията на Schneider трябва да бъдат отхвърлени.

Относно погрешния, нелоялен и дискриминационен анализ на коректив-ните мерки, предложени от Schneider през ноември 2002 г.

— Доводи на страните

243 Schneider упреква Комисията, че е приела, че са налице сериозни съмнения относно съвместимостта на концентрацията с общия пазар по смисъла на член 6, параграф 1, буква в) от Регламента, вместо да приложи изведения от член 2, параграф 3 критерий за създаване или засилване на господстващо положение, на който трябва да се основава дадено решение за несъвместимост на основание на член 8, параграф 3.

244 Schneider обвинява Комисията и че е счела за недостатъчни коректив-ните му мерки от ноември 2002 г., въпреки че те щели да заличат всички застъпвания на дейности на Schneider и Legrand на засегнатите пазари посредством продажба на самостоятелни и жизнеспособни предприятия на един-единствен приобретател, щели да предоставят за дистрибуцията значителна гама продукти и марки и улеснен достъп благодарение на поведенчески ангажименти от страна на Schneider, щели да премахнат всякакъв риск от подкрепа от Schneider и да ограничат списъка на потенциалните приобретатели до дружества в областта на промишлеността, които са в състояние да развият прехвърлената структура.

245 Структурните ангажименти на Schneider щели да бъдат подкрепени с поведенчески ангажименти, приемани от Комисията по други преписки за концентрации, като по този начин щели да улеснят достъпа до дистрибуцията и да премахнат всякакъв риск от подкрепа.

246 Комисията по същество потвърждава, че е приела, че коректив-ните мерки на Schneider не позволявали елиминирането на всички проблеми в областта на

конкуренцията, идентифицирани на френските пазари на електрически изделия за ниско напрежение, и че освен правната несигурност, произтичаща от решението на Cour d'appel de Versailles, те повдигали множество проблеми, свързани с жизнеспособността, самостоятелността и способността на прехвърлимите предприятия да възстановят ефективната конкуренция. Комисията преценила въздействието на тези корективни мерки върху засегнатите пазари от гледна точка на пазарни дялове, заличаване на застъпването, сила на марките, които трябва да се прехвърлят, и преговорни възможности на Schneider/Legrand с търговците на едро.

247 Освен факта, че всяка преписка за концентрация повдига специфични проблеми в областта на конкуренцията, предложените поведенчески мерки щели да имат само изключително ограничено въздействие и контролът за тяхното прилагане щял да предизвика значителни затруднения, предвид твърде големия брой продукти и дистрибутори, спрямо които трябвало да се прилагат посочените ангажименти.

— Съображения на Първоинстанционния съд

248 Първоинстанционният съд припомня, че както става ясно от точка 48 от Определението на Съда от 9 март 2007 г. по дело Schneider Electric/Комисия, посочено по-горе, Комисията е можело правомерно да поднови преразглеждането на концентрацията от етап I след обявяването на решението по дело Schneider I.

249 След като е решила да възобнови контрола на концентрацията на този стадий, при откриването на етап II от контрола на концентрацията с решението от 4 декември 2002 г. Комисията може само да приложи изведения от член 6, параграф 1, буква в) от Регламента критерий за съществуването на сериозни съмнения относно съвместимостта на концентрацията с общия пазар.

250 Следователно Schneider погрешно обвинява Комисията, че не е възприела критерия за създаването или засилването на господстващо положение по смисъла на член 2, параграф 3 от Регламента, на който Комисията трябва да се основава при приемане на решение за обявяване на дадена концентрация за несъвместима с общия пазар съгласно член 8, параграф 3.

251 Що се отнася до способността на корективните мерки на Schneider да разрешат остатъчните проблеми в областта на конкуренцията, идентифицирани от Комисията на френските секторни пазари на електрически изделия за ниско напрежение, не се оспорва, че предложените от Schneider прехвърляния на дейности на Legrand представляват главен елемент от диспозитива на представените корективни мерки.

252 От това следва, че разпорежданото от Cour d'appel de Versailles оттегляне на предложенията на Schneider за изтегляне на инвестиции, които се отнасят до активите на Legrand и са направени без съгласието на последното, способства за потвърждаването на съмненията, които Комисията заявява, че е продължавала да храни относно съвместимостта на концентрацията с общия пазар.

253 Нещо повече, предвид по-специално мощта на групата Schneider/Legrand във Франция, дължаща се на силното ѝ присъствие във всички отделни сегменти на допълващите изделия за електроразпределение ниско напрежение, на изчезването на традиционното съперничество между двете страни по концентрацията, както и на притежаването на известни марки от заинтересованите страни, не изглежда, че Комисията е допуснала сериозно и явно нарушение на свободата си на преценка, като е счела, че корективните мерки на Schneider не са достатъчни, за да отстранят сериозните съмнения относно съвместимостта на концентрацията с общия пазар.

254 Следователно не е доказано, че както твърди Schneider, отказът на Комисията да приеме годността на тези мерки да разсеят сериозните ѝ съмнения по отношение на съвместимостта на концентрацията с общия пазар произтича от погрешен, нелоялен и дискриминационен анализ на тези мерки.

255 Следователно исканията на Schneider в това отношение трябва да бъдат отхвърлени.

256 От горепосоченото следва, че нито едно от оплакванията относно цялостното поведение на Комисията по време на производството за контрол на концентрацията не разкрива достатъчно съществено нарушение на правна норма,която има за цел да предостави права на частни лица.

257 При тези обстоятелства следва да се изключи възможността заради общо си поведение Комисията да е отговорна или за задълбочаването на вредата, която Schneider поддържа, че е претърпяло вследствие на достатъчно съществени нарушения на общностното право, опорочаващи решението за несъвместимост, или за разноските, направени от него в производството по анулиране на сливането или пред френските юрисдикции.

258 Следователно само обстоятелството, че заради разминаването между изложението на възражения от 3 август 2001 г. и решението за несъвместимост Schneider е лишено от възможността да представи корективни мерки, годни да разрешат проблема с подкрепата на позициите на Legrand за неговите позиции на съответните френски секторни пазари, поражда в полза на ищеца право да получи поправяне на вредите, претърпени от него вследствие на неправомерното поведение.

259 От това следва, че Първоинстанционният съд е длъжен да прецени дали съдържащият се в решението за несъвместимост порок, който представлява нарушение, годно да ангажира извъндоговорната отговорност на Общността, може да се разглежда като обвързан с достатъчно пряка причинно-следствена връзка с частите на вредата, изтъкнати във връзка с това.

Относно твърдяната причинно-следствена връзка между достатъчно съществената нарушение на общностното право, опорочаващо решението за несъвместимост и частите на вредата, изтъкнати във връзка с това

Относно обезценяването на притежаваните от Schneider активи на Legrand

260 Вредата, изтъкната от Schneider по главното му искане, е изведена от финансовата загуба за ищеца, предизвикана от задължението за продажба на активите на Legrand на по-ниска цена от тази, на която ги е придобил.

261 Решението за анулиране на сливането — незаконосъобразно, доколкото представлява мярка по прилагането на незаконосъобразно решение за несъвместимост — всъщност определя срок на Schneider за прехвърляне на активите на Legrand, като му забранява отделното прехвърляне на някои от тези активи.

262 Следователно ако в срока, определен от Комисията с лишено от правно основание решение, Schneider не е можело да прехвърли активите, с които е било задължено да се раздели, без да претърпи загуби заради намаляването на стойността на посочените активи между датата на придобиването им и тази

на наложеното им прехвърляне, е нужно да се приеме за установено, че тези загуби са пряко следствие от задължението за изпълнение на незаконосъобразно решение, независимо от причините, поради които въпросните активи са се обезценили по време на разглеждания период.

263 Въпреки това, за да се определи вредата, причинена от неправомерно действие на общностна институция, следва да се вземат предвид последиците от неизпълнението, което ангажира отговорността, а не последиците на акта, в който то се вписва, доколкото институцията е можело или е трябвало да приеме акт със същото действие, без да нарушава правната норма.

264 С други думи, анализът на причинно-следствената връзка не може да изхожда от неправилната предпоставка, че при липсата на незаконосъобразния акт институцията е щяла да се въздържи от действие или е щяла да приеме акт в противния смисъл, което също би могло да представлява незаконосъобразно поведение от нейна страна, а трябва да се извършва чрез съпоставка между ситуацията, породена от неправомерното действие за засегнатите трети лица, и ситуацията, до която е щяло да доведе за тях правомерно поведение от страна на институцията.

265 Когато неправомерното обстоятелство, на което се основава искането за поправяне на вредите, е част от решение, чиято последица е отказ на разрешение или друга благоприятна мярка за заявителя, не може за целите на анализа на последиците от нарушението и на съпоставката между действителната ситуация и реконструираната законова ситуация да се презумира, че при липсата на откритият порок заявителят непременно е щял да получи искането от него разрешение или друга благоприятна мярка.

266 По същия начин, при наличие на нарушение на правото на защита, засягащо решение, с което дадено сливане между предприятия се обявява за

несъвместимо с общия пазар, следва не да се предполага, че при липсата на това нарушение нотифицираната концентрация е щяла изрично или мълчаливо да бъде обявена за съвместима, а да се оцени въздействието, което откритият порок може да е оказал върху насоката на решението.

267 Така в настоящия случай вредата, за която се търси отговорност на Общността, не може да се изведе от съпоставката между ситуацията, породена от решението за несъвместимост, и ситуация, характеризираща се с изричното или мълчаливо разрешение на концентрацията, освен когато общностните съдилища са в състояние да установят, че обявяването на несъвместимостта от Комисията е пряка и сигурна последица от признато неизпълнение на законовите ѝ задължения.

268 Следователно с оглед на произнасяне по въпроса за наличието на достатъчна причинно-следствена връзка между идентифицираното неизпълнение и твърдяната вреда следва да се прецени влиянието на установения с решението по дело Schneider I порок върху развитието на производството за контрол на концентрацията.

269 В това отношение, макар от решението по дело Schneider I да става ясно, че последицата от достатъчно съществения нарушение на правото на защита на Schneider е незаконосъобразността на решението за несъвместимост, от това все пак не следва заключението, че при липсата на такова нарушение концентрацията е трябвало да бъде обявена за съвместима с общия пазар.

270 Всъщност в точка 465 решението по дело Schneider I приема, че при изпълнителните мерки, изисквани съгласно член 233 ЕО от отмяната на решението за несъвместимост поради тази незаконосъобразност (вж. Решение по дело Schneider I, точки 462 и 463), Комисията трябва да предостави възможност на Schneider да представи надлежно своята защита по отношение на възраженията, направени от Комисията по повод на всеки от засегнатите от концентрацията френски секторни пазари на електрически изделия за ниско напрежение, и ако е необходимо, да предложи корективни мерки, които са в състояние да отговорят на тези възражения, така че след приключване на преразглеждането на концентрацията евентуално да получи решение за установяване на съвместимостта на концентрацията.

271 Както Schneider сам признава в писмената си реплика, възприетият в решението за несъвместимост икономически анализ на въздействието на концентрацията върху френските секторни пазари не е обявен за недействителен с решението по дело Schneider I.

272 Следователно съгласно мерките за изпълнение на решението по дело Schneider I Комисията е длъжна да възобнови контрола на концентрацията, без да изключва възможността последната да бъде обявена за съвместима с общия пазар, и за тази цел да изслуша ищеца по възражението относно подкрепата и да вземе предвид евентуалните корективни мерки, които Schneider и Legrand може да представят, за да разрешат проблемите за съвместимостта, породени от подкрепата между съответните им позиции на засегнатите френски секторни пазари.

273 Следователно при изпълнението на решението по дело Schneider I Комисията не е обвързана от процесуално задължение да обяви концентрацията за съвместима с общия пазар.

274 Освен това трябва да се отхвърли тезата, развита от ищеца по време на съдебното заседание, че съществувала презумпция за съвместимост на нотифицираната концентрация с общия пазар.

275 Съгласно общностната съдебна практика регламентът не създава никаква презумпция относно съвместимостта на нотифицираните концентрации с общия пазар и Комисията трябва във всеки отделен случай да изгради ясно мнение относно тази съвместимост и съответно да се произнесе (Решение на Първоинстанционния съд от 14 декември 2005 г. по дело General Electric/Комисия, T-210/01, Recueil, стр. II-5575, точка 61).

276 Разбира се, дадена концентрация се счита мълчаливо за съвместима с общия пазар по-конкретно когато Комисията не е приела решение за откриване на етап II в едномесечния срок, определен с член 10, параграф 1 от Регламента, нито се е произнесла по съвместимостта на концентрацията с общия пазар в четиримесечния срок по член 10, параграф 3.

277 При все това е сигурно, че в конкретния случай не се потвърждава нито една от тези две хипотези, тъй като Комисията надлежно приключва в срок двата етапа на контрола за съвместимост на концентрацията чрез приемането на предвидените в съответните разпоредби от Регламента актове.

278 Следователно откритият в решението за несъвместимост порок не лишава Schneider от право да получи изрично или мълчаливо решение за съвместимост на концентрацията, което би обосновало възможността всички финансови последици от лишаването от това право, и по-специално произтичащите от задължението за прехвърляне на активите на Legrand да се разглеждат като вреда, за която отговорност носи Общността.

279 От горното следва, че Schneider не може основателно да поддържа, че заради опорочаващия решението за несъвместимост порок е претърпяло вреда, равна на цялото обезценяване на активите на Legrand, притежавани от него към 10 октомври 2001 г., а именно сума в размер между 2,483 и 3,326 милиарда евро, поради липсата на достатъчно пряка причинно-следствена връзка между тази вреда и нарушението, което ангажира отговорността на Общността.

280 Въпреки че не разполага с право на признаване на съвместимостта на концентрацията, ищецът, разбира се, е можел да запази сериозна възможност да получи благоприятно решение, лишаването от която би представлявало сигурна вреда, подлежаща на обезщетяване.

281 Действително не може да се изключи възможността, че посредством становището си по възражението относно подкрепата и чрез предложения за продажба на активи, които биха могли във връзка с възражението да намалят или да компенсират антиконкурентните последици на планираната концентрация, ищецът е бил в състояние да наложи на Комисията да установи съвместимостта на концентрацията с общия пазар, доколкото обратното би представлявало грешка в преценката.

282 При все това, както впрочем се отбелязва в представената от Schneider експертиза относно определянето на твърдяната вреда, е трудно да се определят естеството и размерът на изтеглените инвестиции, които щели да бъдат необходими, за да стане концентрацията съвместима с общия пазар и да се получи съгласието на Комисията за нейното осъществяване. Още по-трудно е да се определи въздействието на прехвърлянията и сделките, до които щели да доведат корективните мерки, върху общата стойност на притежаваните от ищеца активи.

283 От това следва, че оценката на измененията на икономическите параметри, които по необходимост щели да съпътстват евентуално решение за съвместимост, е твърде несигурна, за да може да бъде предмет на полезно съпоставяне със ситуацията, произтичаща от решението за несъвместимост. Дори да се предположи, че Schneider е загубил действителна възможност да постигне решение за съвместимост, реализирането на тази възможност е свързано с параметри, които са твърде несигурни, за да може да са предмет на убедително остойностяване.

284 В това отношение следва да се отбележи, от една страна, че прехвърлянето на активи на Legrand е можело да се окаже неосъществимо поради вътрешноправни причини и, от друга страна, че е невъзможно да се реши дали прехвърлянето на активи на Schneider в достатъчно количество, което да компенсира ефекта на подкрепа за неговите позиции от тези на Legrand, е нямало да лиши предприятието ищец от всякакъв интерес от концентрацията.

285 От това следва, че не може да се допусне обезщетяване на вредата, претърпяна от Schneider вследствие на лишаването му от сериозна възможност да запази активите на Legrand.

286 Следователно трябва да се приеме, че не е налице достатъчно тясна причинно-следствена връзка между допуснатата незаконосъобразност и лишаването от евентуално решение за съвместимост на концентрацията, за да може отговорността на Общността да бъде ангажирана поради наложеното на Schneider задължение да прехвърли активите си в Legrand, нито следователно за да се приеме, че Общността отговаря за причиняването на вреда, равна на пълния размер на обезценяването на тези активи между момента на придобиването им от Schneider и последващото им прехвърляне.

287 По същите причини Schneider няма основание да поддържа и че незаконосъобразното решение за несъвместимост го е лишило от възможността да осъществи предвижданата съвкупност от положителните последици от концентрацията и вследствие на това унищожило промишлената му стратегия, нито че е увредило имиджа му чрез негативното въздействие, което имало върху доброто име на ищеца.

288 За сметка на това съществува достатъчно тясна причинно-следствена връзка между допуснатата незаконосъобразност и два вида вреди, претърпени от ищеца, която може да обоснове право на обезщетение. Първият вид вреда съответства на разноските, направени от предприятието, за да участва във възобновяването на производството за контрол на концентрацията след отменителните решения, постановени от Първоинстанционния съд на 22 октомври 2002 г. Вторият съответства на намаляването на цената на продажбата, което Schneider е трябвало да предостави на приобретателя на активите на Legrand, за да получи отсрочване на влизането в сила на прехвърлянето за такава дата, че висящите по това време съдебни производства пред общностните съдилища да не бъдат лишени от предмет преди тяхното завършване.

Относно направените от Schneider разходи за възнаграждения, административни и съдебни разноски

289 Що се отнася до разходите, направени от Schneider във връзка с възнаграждението на пълномощника ad hoc, следва да се отбележи, че правното основание за назначаването на пълномощник се съдържа в разпоредбите на член 7 от Регламента, според които предприятието, което както в конкретния случай чрез ТПЗ е станало собственик на активите на друго дружество, преди Комисията да се произнесе по съвместимостта на нотифицираната концентрация, съгласно дерогацията по член 7, параграф 3 е длъжно да упражнява правото на глас, което му дават придобитите чрез това ТПЗ участия, само посредством разрешение, дадено от Комисията на основание член 7, параграф 4.

290 Следователно именно по силата на тази разпоредба на 4 декември 2001 г. Комисията разрешава на Schneider, по негово искане, да упражнява произтичащото от участието му в Legrand право на глас посредством назначен от Schneider пълномощник при условията, предвидени в одобрен от Комисията договор за поръчка.

291 Следователно Schneider няма основание да поддържа в точка 149 от исковата молба, че намесата на пълномощника се наложила заради приемането на решението за несъвместимост, нито в точка 252 от писмената реплика, че ако на 10 октомври 2001 г. концентрацията не била погрешно забранена, Schneider никога нямало да има нужда да назначава пълномощник, за да упражни правата си на общото събрание на Legrand през декември 2001 г., като се има предвид, че на тази дата то щяло пряко да упражнява изключителен контрол върху него.

292 Всъщност както вече бе установено, отмяната на решението за несъвместимост не води автоматично до установяване на съвместимостта на концентрацията с

общия пазар, като се има предвид, че на френските секторни пазари на електрически изделия за ниско напрежение се запазват остатъчни проблеми в областта на конкуренцията, произтичащи от концентрацията.

293 Що се отнася до разходите за консултации с юридически, данъчни и банкови съветници и другите административни разноски, направени за целите на анулирането на сливането съгласно наложените от Комисията условия, те също не могат да бъдат признати за последица от незаконосъобразността, допусната от Комисията при приемането на решението за несъвместимост.

294 Всъщност, както вече бе отбелязано, от една страна незаконосъобразността на решението за несъвместимост, а следователно и на решението за анулиране на сливането, не предполага концентрацията да трябва да бъде призната за съвместима, нито предприятията да могат да продължат да съставляват слята структура. Следователно не може да се презумира, че ако институцията бе приела законосъобразно решение, административните разходи, разбираемо направени от Schneider с оглед на осъществяване на разделянето на активите, не е трябвало да бъдат понесени.

295 От друга страна, доколкото Schneider твърди, че е трябвало да направи извънредни разходи заради неправомерните условия за анулиране на сливането, които са му били наложени с решението за анулиране, и заради проявената от Комисията неотстъпчивост в тази насока, този елемент от претендираната вреда е свързан не с нарушението на правото на защита, установено в решението по дело Schneider I, а със самостоятелни оплаквания, които не са възприети в настоящото решение като достатъчно съществени нарушения, които да породят право на обезщетение.

296 По отношение на разходите, направени за целите на заведеното от Legrand национално съдебно производство, е достатъчно да се приеме за установено, че според самия ищец те са причинени не от незаконосъобразното решение за

несъвместимост, а от приписваното на Комисията поведение, изразяващо се във възползване от напрежението между страните по концентрацията, което настоящото решение не приема като оплакване, въз основа на което трябва да се ангажира отговорността на Общността.

297 Разходите, направени във връзка с производствата по съдебен контрол, които са от компетентност на общностните съдилища, трябва да се считат за обхванати от решенията относно разноските, приети съгласно приложимите за този тип разноски специфични процесуални правила в съдебните актове, постановени в края на отделните производства и при приключването на специалните производства, предвидени в случай на оспорване размера на разноските (вж. в конкретния случай определения от 29 октомври 2004 г. по дело Schneider Electric/Комисия, T-310/01 DEP и T-77/02 DEP, посочени по-горе). Тези производства изключват възможността същите суми или суми, изразходвани за същите цели, да се претендират в рамките на иск, свързан с извъндоговорната отговорност на Общността, включително от страна на лицата, които след като са загубили делото, е трябвало да понесат разноските, какъвто е случаят с Schneider по дела T-48/03 и C-188/06 P.

298 На последно място, що се отнася до разходите за консултации, възнаграждения и административни разноски от различно естество, направени от Schneider с оглед участието му във възобновяването на производството за контрол на концентрацията, наложено от решенията по дело Schneider I и по дело Schneider II, следва да се приеме обратното — че те са свързани с неправомерното поведение на институцията посредством пряка и сигурна причинно-следствена връзка.

299 Всъщност, тъй като Комисията пропуска да формулира в изложението на възражения от 3 август 2001 г. проблем в областта на конкуренцията, на който се основава решението за несъвместимост, ищецът е лишен от възможността да даде становище по него и да предложи подходящи мерки за противодействие — обстоятелство, което обосновава отмяната на въпросното решение. Тази отмяна води до задължително възобновяване на производството,

предназначено именно да даде възможност на ищеца да бъде изслушан по въпроса относно спорното нарушение и ако е необходимо, да представи предложения за мерки, предназначени да коригират последиците от концентрацията в тази насока, както е трябвало да получи възможност да направи още преди Комисията да се произнесе по съвместимостта на концентрацията с общия пазар.

300 Разходите на ищеца за участието му в административното производство за контрол, възобновено вследствие на решенията по дело Schneider I и по дело Schneider II, нямаше да са необходими, ако Комисията бе приела от самото начало решение, спазващо правото на защита, което нямаше да трябва да се отменя на това основание и което можеше окончателно да сложи край на производството за контрол, като обяви концентрацията или за съвместима, или за несъвместима.

301 Без съмнение, ако възражението относно подкрепата бе посочено в изложението на възражения от 3 август 2001 г., Schneider щеше да е длъжно да представи становище по него и ако е необходимо, да подготви подходящи корективни мерки преди приемането на решението на Комисията относно съвместимостта на концентрацията, както е трябвало да направи след отмяната на това решение и последвалото възобновяване на производството за контрол на концентрацията. Трудно е обаче да се оспори, че фактът на възобновяването на нови правни основания на прекъснато от дванадесет месеца административно производство за насрещната спрямо регулиращата институция страна непременно представлява несравнимо по-голям разход от онзи, който щеше да представлява отговорът на същото възражение по време на първоначалното производство за контрол, когато предприятието и неговите съветници вече са били изцяло въвлечени в срещи и кореспонденция с компетентните служби на Комисията.

302 От това следва, че разходите на Schneider, предизвикани от участието му в производството за контрол на концентрацията, възобновено след решенията по дело Schneider I и по дело Schneider II, са свързани с неправомерното поведение на институцията с достатъчна причинно-следствена връзка, за да породят право на обезщетение.

Относно намаляването на цената на прехвърлянето на Legrand, предоставено на Wendel-KKR, за да позволи отсрочване на влизането в сила на прехвърлянето

303 Първоинстанционният съд е длъжен да разгледа дали опорочаващата решението за несъвместимост незаконосъобразност не е довела до намаляване на стойността, на която са били оценени притежаваните от Schneider активи в капитала на Legrand в сключения с Wendel-KKR договор за прехвърляне.

304 Безспорно е, че започването на преговорите за прехвърлянето на Legrand и сключването на 26 юли 2002 г. на договора за прехвърляне между Schneider и Wendel-KKR са пряка последица от решението за несъвместимост от 10 октомври 2001 г., което макар и незаконосъобразно, поражда всичките си правни последици до отмяната си с обявеното на 22 октомври 2002 г. решение по дело Schneider I.

305 Заради решението за несъвместимост Schneider се оказва принудено да започне и завърши преговорите с Wendel-KKR с цел прехвърлянето на активите му в Legrand дори преди обявяването на съдебното решение по жалбата му за отмяна на това решение, за да не се изложи в случай на отхвърляне на жалбата му на задължението да започне и завърши преговори за прехвърляне при очевидно неблагоприятни условия за защита на интересите му, доколкото те щяха да трябва да приключат в много кратък срок предвид изтичащия на 5 февруари 2003 г. срок за анулиране на сливането и несигурността дали Комисията ще предостави ново удължаване на този срок.

306 От това следва, че заради съществуването на решението за несъвместимост Schneider е едновременно задължен да определи цена за прехвърлянето на Legrand в сключения на 26 юли 2002 г. договор за прехвърляне и освен това да си гарантира възможността за отлагане на действителното осъществяване на това прехвърляне до 10 декември 2002 г.

307 Тази дата всъщност е достатъчно по-късна от предвидимата дата на обявяване на решението по дело Schneider I, което е трябвало да стане при условията на бързото производство, за да позволи на Schneider едновременно да получи потвърждение на законосъобразността на спорното решение в случай на отхвърляне на жалбата му за отмяна, или при обратната хипотеза на постановена в крайна сметка отмяна — да си осигури възможността все още да постигне преразглеждане на концентрацията от Комисията, като представи нови корективни мерки, с оглед на приемането на окончателно законосъобразно решение относно съвместимостта на концентрацията с общия пазар.

308 Следователно заради наличието на две незаконосъобразности в решението за несъвместимост, които за Schneider може да са изглеждали явни, Schneider се принуждава — в законния си стремеж да получи законосъобразно решение относно съвместимостта на концентрацията — да води преговори и на 26 юли 2002 г. да сключи договора за прехвърляне на Legrand, като същевременно отложи крайния срок за действителното прехвърляне до 10 декември 2002 г.

309 Освен това от преписката по делото не следва, че договорът за прехвърляне е можело да бъде подписан преди 26 юли 2002 г., дори Schneider да не бе намерило спорното решение за опорочено от явните незаконосъобразности, чието санкциониране то възнамерява да поиска от Първоинстанционния съд.

310 Всъщност считано от 10 октомври 2001 г., следва да се държи сметка за срока, който не може да се намали, необходим за разработването и въвеждането на сложните финансови механизми, на които се основава продажба на активи от мащаба на Legrand, както личи от положените от Schneider усилия да получи от Комисията удължаване на първоначалния шестмесечен срок за анулиране на сливането.

311 Това задължение за отлагане на действителното осъществяване на продажбата на Legrand, наложено от законния опит на Schneider да получи решение, което

се произнася законосъобразно по съвместимостта на концентрацията с общия пазар, неизбежно довежда ищеца до предоставянето на Wendel-KKR на намаляване на цената за продажбата на Legrand спрямо цената, която заинтересованото лице е можело да получи в случай на окончателен договор за продажба, сключен при липсата на решение за несъвместимост, което от самото начало изглежда засегнато от две явни незаконосъобразности.

312 Всъщност следва да се приеме, че отлагането за 10 декември 2002 г. на действителната продажба на активите на Legrand предполага на Wendel-KKR да се предостави възнаграждение за риска от обезценяване на активите на Legrand, на който той се излага, съгласявайки се на такова отлагане, било то и само поради евентуалната неблагоприятна промяна на курсовете на ценните книжа на промишлените предприятия по време на периода между датата на подписване на договора за прехвърляне и уговорения от насрещните страни по договора краен за действителното осъществяване на продажбата.

313 В това отношение следва да се отбележи, че представената в приложение 29 към исковата молба експертиза показва именно пропуснати от Schneider възможности поради невъзможността да избере датата на препродажбата на Legrand.

314 Тази насрещна престация под формата на намаляване на цената на прехвърлянето изглежда независима от предвиденото в договора за прехвърляне обезщетение за прекратяване на договора, което съответства на цената, която Schneider трябва да заплати в случай на отказ от прехвърлянето от негова страна.

315 При тези обстоятелства нарушението на правото на защита, опорочаващо решението за несъвместимост, трябва да бъде разглеждано като обвързано с достатъчно пряка връзка с отлагането в договора за прехвърляне на крайната дата за действителното осъществяване на продажбата на Legrand за 10 декември 2002 г., доколкото това отлагане е абсолютно необходимо, за да

позволи на Schneider да упражни надлежно правото на всеки правен субект да получи законосъобразно решение, произнасящо се по съвместимостта на дадена редовно нотифицирана концентрация с общия пазар, и евентуално да може да бъде изслушан в рамките на производство, което му предоставя изискваните гаранции.

316 Следователно приетото от Първоинстанционния съд за установено съществено нарушение на общностното право следва да се разглежда и като обвързано с достатъчно пряка причинно-следствена връзка с вредата, претърпяна от Schneider заради намаляването на цената за прехвърлянето на Legrand, неизбежно свързано с отлагането на действителното осъществяване на прехвърлянето на Wendel-KKR.

317 От всичко посочено по-горе следва, че опорочаващото решението за несъвместимост достатъчно съществено нарушение на общностното право трябва да се разглежда като обвързано с достатъчно пряка причинно-следствена връзка, от една страна, с разходите на Schneider, предизвикани от участието му в административното производство за контрол на концентрацията, възобновено след решенията по дело Schneider I и по дело Schneider II, и от друга страна — с намаляването на цената на прехвърлянето на активите на Legrand, предоставено на Wendel-KKR с оглед на отлагане на крайния срок за прехвърлянето.

Относно двете части на вредата и тяхната оценка

318 Следва да се напомни, че с определение от 11 декември 2003 г. Първоинстанционният съд приема процесуално-организационно действие, ограничавайки устните състезания в конкретния случай до принципа за ангажиране на извъндоговорната отговорност на Общността и до методологията за оценяване на вредата.

319 По отношение на понесените от Schneider разходи поради участието му във възобновеното производство за контрол на концентрацията следва да се отбележи, че във връзка с административното производство по анулиране на сливането то прави разноски по производствата по дела T-310/01, T-77/02 и T-77/02 R, и на последно място, във връзка с възобновяването на производството за контрол на концентрацията, ищецът прави разходи, за които представя цялостна оценка в точка 150 от исковата си молба.

320 Следователно за да се определи сумата, с която Комисията трябва да обезщети Schneider за разходите по възобновяването на производството за контрол, от всички посочени в предходната точка разходи следва да се приспадне общата сума на разноските, направени от Schneider във връзка с дела T-310/01, T-77/02 и T-77/02 R, посочените в точка 293 по-горе разходи и накрая разходите, които Schneider непременно щеше да направи за корективните мерки по отношение на подкрепата, които той при всички случаи щеше да е длъжен да предложи преди приемането на решението за несъвместимост, ако последното бе прието при спазване на правото му на защита.

321 Страните се задължават или в срок от три месеца, считано от датата на обявяване на настоящото решение, да съобщят на Първоинстанционния съд размера на тази част от вредата, определен по взаимно съгласие съгласно посочените в предходната точка правила за изчисляване, или в същия срок да представят на Първоинстанционния съд исканията си в цифрово изражение.

322 Вредата, която представлява намаляването на цената на прехвърлянето на Legrand на Wendel-KKR, предизвикано от отлагането до 10 декември 2002 г. на действителното осъществяване на продажбата на Legrand на приобретателя, е равна на разликата, съществуваща между цената на прехвърлянето на Legrand, договорена в дадения случай между страните по договора, и онази, която Schneider е можел да получи от приобретателя, ако при приключването на първото производство за контрол на концентрацията на 10 октомври 2001 г. е разполагал със законосъобразно решение относно съвместимостта на концентрацията.

323 Следователно Общността трябва да бъде осъдена да поправи претърпяната поради това от ищеца сигурна и оценима вреда.

324 За целите на оценката на размера на вредата, претърпяна от ищеца поради намаляването на цената на прехвърлянето на Legrand, което ищецът е трябвало да предостави на Wendel-KKR в замяна на отлагането за 10 декември 2002 г. на крайния срок за действителното осъществяване на продажбата на Legrand на приобретателя, следва да се разпореди извършването на експертиза в съответствие с член 65, буква г), член 66, параграф 1 и член 70 от Процедурния правилник, след предварително изслушване на страните и след като те бъдат приканени да изложат становища по избора на експерт.

325 За тази цел на експерта се предоставят заверени преписи от договора за прехвърляне от 26 юли 2002 г. и от експертизата от 1 октомври 2003 г. относно определянето на твърдяната от Schneider вреда, които са включени съответно в приложение 8 и в приложение 29 към исковата молба.

Относно допринасянето от страна на Schneider за настъпването на вредата

Доводи на страните

326 Комисията смята, че Schneider е избрало правен способ с висока степен на риск от гледна точка на общностния контрол на концентрациите, докато френското право му предоставя възможности за сближаване с Legrand, за които се извършва нотифициране на Комисията, без обаче да се поражда задължението за откриване на ТПЗ.

327 Schneider отговаря, че избраният способ е бил единственият възможен, който не създава риск от накърняване на икономическите последици и сигурността на концентрацията, и че нищо не е можело да предскаже принципното противопоставяне, което Комисията щяла да прояви спрямо него, нито нарушението на правото му на защита, което щяло да бъде допуснато.

Съображения на Първоинстанционния съд

328 Установено е, че Schneider придобива акциите на Legrand посредством ТПЗ, като използва установената с член 7, параграф 3 от Регламента дерогация от произтичащия от разпоредбите на Регламента принцип на отлагателното действие на концентрациите.

329 По този начин, като по смисъла на член 3, параграф 1, буква б) от Регламента придобива контрола върху Legrand напълно законосъобразно от гледна точка както на френското право, така и на общностното право в областта на конкуренцията, Schneider поема и риска след изтичането на определените в Регламента срокове контролът на концентрацията да доведе до решение за установяване на несъвместимостта с общия пазар на юридически перфектна концентрация и до съответното задължение за разделяне на вече слетите активи на предприятията.

330 Като се има предвид обаче мащабът на осъщественото сливане и значителното засилване на икономическата мощ, което то поражда в полза на двата единствени водещи стопански субекти, присъстващи на френските секторни пазари на електрически изделия за ниско напрежение, Schneider не може да не знае, че осъщественото сливане рискува най-малкото да създаде или засили господстващо положение в значителна част от общия пазар и че поради това ще бъде забранено от Комисията на основание член 2, параграф 3 от Регламента.

331 Всъщност мощта на страните по концентрацията на френските секторни пазари и укрепването на позициите на двата партньора вследствие сливането са видни от приложения 7 и 17 от проекта на форма „CO“ от 12 декември 2000 г., които вече нямат поверителен характер (Определение на председателя на четвърти състав на Първоинстанционния съд от 21 февруари 2006 г., постановено по настоящото дело, непубликувано в Recueil, точка 25) и в които нотифициращите страни възпроизвеждат изразените в проценти пазарни дялове на основните оператори на отделните френски секторни пазари през финансовата 1999 г., както следва:

Сегменти	Schneider	Cible	Hager	Siemens	ABB
Сегмент 1 Главни табла	32	—	—	2	2
Сегмент 2 Разпределителни табла	30	7	2	0	1
Сегмент 3 Кабелни канали	—	—	4	—	—
Сегмент 4 Крайни табла	32	15	15	0,1	1
Сегмент 5 Крайно електрообзавеждане	9	67	3	—	—
Сегмент 5.A.1 Ел. контакти и токопрекъсвачи	6	87	—	—	—
Сегмент 5.A.2 Контролни системи	—	—	—	—	—
Сегмент 5.A.3 Системи за безопасност	—	—	—	—	—
Сегмент 5.A.4 Комуникационни мрежи	—	—	—	—	—
Сегмент 5.B Инсталационни системи	31	66	—	—	—
Сегмент 5.C Елементи за прокарване на инсталации	—	38	10	—	—

332 От това следва изводът, че Schneider само допринася за причиняването на претърпяната от самото него вреда, като поема реалния риск от обявяване a posteriori на несъвместимостта на юридически перфектна концентрация и следователно от вероятността за принудителна препродажба на придобитите активи (вж. в този смисъл Решение на Съда от 7 ноември 1985 г. по дело Adams/Комисия, 145/83, Recueil, стр. 3539, точка 54).

333 Това съображение все пак не се прилага към вредата, причинена на Schneider от участието му във възобновеното административно производство за контрол на концентрацията, тъй като това участие не зависи от датата на осъществяване на концентрацията.

334 При тези обстоятелства ще се извърши справедлива преценка на данните по делото, като ищецът бъде признат за отговорен като съпричинител на подлежащата на обезщетяване вреда, претърпяна от него заради предоставеното на Wendel-KKR намаляване на цената на прехвърлянето на Legrand.

335 От всички изложени дотук съображения следва, че Комисията трябва да бъде осъдена да поправи при определените по-горе условия, от една страна, разносите на Schneider по участието му в производството за контрол на концентрацията, възобновено след решенията по дело Schneider I и по дело Schneider II, и от друга страна — две трети от вредата, претърпяна от Schneider заради предоставеното на Wendel-KKR намаляване на цената на прехвърлянето на Legrand.

Относно лихвите

Доводи на страните

336 Schneider иска да му бъдат присъдени компенсаторните лихви въз основа на годишен лихвен процент от 4 %, които сумата на определеното обезщетение би

натрупала от възникването му на 4 декември 2002 г., датата на решението за откриване на етап II, до постановяването на окончателното решение по настоящото дело.

337 Лихвата от 4 % трябвало да се приложи и при изчисляването на мораторните лихви върху сумата на присъденото обезщетение, считано от обявяването на предстоящото решение.

338 Комисията твърди, че Schneider не доказва, че е претърпяло вреда поради извънредна ситуация, пораждаща право на присъждане на компенсаторни лихви. Размерът на обезщетението можело да включва най-много мораторни лихви, считано от датата на обявяване на съдебното решение.

339 Освен това Комисията си запазва правото да оспори прекомерната лихва от 4 %, претендирана от ищеца.

Съображения на Първоинстанционния съд

340 Първоинстанционният съд приема, че както следва от принципите на правото, които са общи за държавите-членки, към които препраща член 288, втора алинея ЕО, искането за лихви е като цяло допустимо в рамките на иск за обезщетение за вреди (Решение по дело Dumortier Frères и др./Съвет, посочено по-горе, точка 25).

341 Поправянето на вредата, претърпяна от правен субект заради неправомерно поведение на органите на Общността, има за цел да възстанови, доколкото е възможно, имуществото на пострадалия.

342 Следователно когато са изпълнени условията за извъндоговорна отговорност на Общността, както е в настоящия случай, общностните съдилища не могат да пренебрегнат неблагоприятните последици, дължащи се на промеждутъка от време, изтекло между датата на настъпване на вредата, а именно 10 декември 2002 г. — датата на действителното прехвърляне на Legrand на Wendel-KKR, и тази на изплащане на обезщетението, доколкото следва да се държи сметка за отчетеното обезценяване на парите (Решение на Съда от 3 февруари 1994 г. по дело Grifoni/EOAE, C-308/87, Recueil, стр. I-341, точка 40 и Решение на Първоинстанционния съд от 13 юли 2005 г. по дело Camar/Съвет и Комисия, T-260/97, Recueil, стр. II-2741, точка 138).

343 Краят на срока, пораждащ право на това парично преизчисляване, трябва по принцип да съвпада с датата на обявяване на съдебното решение, което установява задължението за поправяне на претърпяната от ищеца вреда (Решение на Съда от по дело Mulder и др./Съвет и Комисия, C-104/89 и C-37/90, Recueil, стр. I-3061, точка 35 и Решение по дело Camar/Съвет и Комисия, посочено по-горе, точки 142 и 143).

344 При все това, доколкото към датата на обявяване на посоченото решение вземането за обезщетение не е нито сигурно, що се отнася до размера му, нито може да бъде определено въз основа на установени обективни елементи, мораторните лихви не може да текат, считано от тази дата, а само в случай на забава и до пълното плащане — от датата на обявяване на съдебното решение, с което ще се определи размера на претърпяната вреда.

345 От това следва, че размерът на дължимото на ищеца обезщетение, считано от 10 декември 2002 г., трябва да бъде преизчислен до датата на обявяването на съдебното решение, с което ще се определи размера на претърпяната вреда, а след това към него трябва да се добавят мораторни лихви, считано от последно посочената дата до пълното плащане.

346 Лихвеният процент, който трябва да се приложи, се изчислява въз основа на лихвения процент, определен от Европейската централна банка за основните операции по рефинансиране, приложим последователно по време на всеки от двата съответни периода, увеличен с два пункта, доколкото не превишава лихвата от 4 %, претендирана от ищеца в исканията му (Решение по дело Mulder и др./Съвет и Комисия, точка 342, точка 35).

Относно искането за увеличаване на обезщетението с размера на националния данък

Доводи на страните

347 Schneider моли за увеличаване на присъденото обезщетение с размера на данъка, който той ще дължи върху сумата на това обезщетение.

348 Комисията възразява, че при липсата на данъчна основа не може да се предвиди обезщетение за разноски от данъчен характер, които вече не спадат към методологията на критериите за изчисляване на вредата, а към разглеждането им по същество.

Съображения на Първоинстанционния съд

349 Първоинстанционният съд счита, че присъденото обезщетение не може да бъде увеличено с размера на национален данък, който може да бъде събран в бъдеще върху размера му.

350 Следва да се отбележи, че според експертизата, представена от Schneider като приложение 29 към исковата му молба, не е сигурно, че присъденото от Първоинстанционния съд обезщетение подлежи на облагане с данъци.

351 Във всеки случай искането за увеличение следва да се квалифицира като преждевременно при липсата на указания както за размера на присъдената сума, така и на данъчната ставка, която ще бъде приложена, ако е необходимо, при събирането ѝ от националната данъчна администрация.

352 Следователно искането за увеличение на обезщетението със сумата на националния данък, с който то може да бъде обременено, следва при всички случаи да бъде отхвърлено.

По изложените съображения

ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД (четвърти разширен състав),

произнасящ се с временно решение, реши:

1) **Осъжда Европейската общност, от една страна, да възстанови направените от Schneider Electric SA разноски за участие във възобновеното производство за контрол на концентрацията, образувано след обявяването на решенията на Първоинстанционния съд от 22 октомври 2002 г. по дела Schneider Electric/Комисия (Т-310/01 и Т-77/02), и от друга страна — да поправи две трети от вредата, претърпяна от Schneider Electric поради намаляването на цената на прехвърлянето на Legrand SA, което Schneider Electric е трябвало да предостави на приобретателя в замяна на отлагането на крайния срок за действителното осъществяване на продажбата на Legrand до 10 декември 2002 г.**

2) **Отхвърля иска в останалата му част.**

3) **В срок от три месеца, считано от датата на обявяването на настоящото решение, страните съобщават на Първоинстанционния съд размера на първата част от вредата, установен по взаимно съгласие съгласно посочените в точка 320 от настоящото решение правила.**

4) При липса на такова споразумение страните представят на Първоинстанционния съд в същия срок исканията си в цифрово изражение.

5) За целите на оценката на размера на посочената в точка 1 по горе втора част от претърпяната от Schneider Electric вреда се извършва експертиза.

6) Schneider Electric и Комисията се приканват да изложат становищата си по избора на експерт или да предложат на Първоинстанционния съд списък с експерти, с цел един от тях да бъде назначен от Първоинстанционния съд.

7) За целите на експертизата секретариатът на Първоинстанционния съд предоставя на експерта заверено копие на приложения 8 и 29 към исковата молба.

8) Експертът се приканва да представи заключението си в срок, който предстои да бъде определен.

9) Секретариатът на Първоинстанционния съд връчва на страните заключението на експерта.

10) Обезщетението се преизчислява и се увеличава с мораторните лихви съгласно посочените в точки 345 и 346 от настоящото съдебно решение критерии.

11) Първоинстанционният съд не се произнася по съдебните разноски.

Legal Wiszniewska-Białecka Vadapalas

Moavero Milanesi Wahl

Постановено в открито съдебно заседание в Люксембург на 11 юли 2007 година.

Секретар

E. Coulon

Председател

H. Legal

Съдържание

Правна уредба ..... II - 2253

Обстоятелства, предхождащи спора ..... II - 2256

Производство и искания на страните ..... II - 2278

По допустимостта ..... II - 2280

Доводи на страните ..... II - 2280

Преценка на Първоинстанционния съд ..... II - 2281

По съществото на спора ..... II - 2283

Общи доводи на страните ..... II - 2283

Предварителни съображения на Първоинстанционния съд ..... II - 2287

Относно незаконосъобразностите, опорочаващи решението за несъвместимост II - 2290

Относно недостатъците, установени в анализа на въздействието на концентрацията ..... II - 2290

— Доводи на страните ..... II - 2290

— Съображения на Първоинстанционния съд ..... II - 2291

По нарушението на правото на защита на Schneider ..... II - 2294

— Доводи на страните ..... II - 2294

— Съображения на Първоинстанционния съд ..... II - 2295

Относно другите незаконосъобразности в поведението на Комисията, за които се предполага, че са задълбочили вредата, претърпяна според ищеца поради решението за несъвместимост, или че са причинили отделна вреда ..... II - 2299

Относно нелоялността ..... II - 2299

— Доводи на страните ..... II - 2299

— Съображения на Първоинстанционния съд ..... II - 2301

Относно нарушението на правото на Schneider да бъде изслушан от безпристрастен орган ..... II - 2303

— Доводи на страните ..... II - 2303

— Съображения на Първоинстанционния съд ..... II - 2304

Относно неотстъпчивостта, проявена от Комисията при определяне на условията за анулиране на сливането между Schneider и Legrand ..... II - 2306

— Доводи на страните ..... II - 2306

— Съображения на Първоинстанционния съд ..... II - 2308

Относно използването на напрежението, възникнало между страните по концентрацията ..... II - 2311

— Доводи на страните ..... II - 2311

— Съображения на Първоинстанционния съд ..... II - 2312

Относно нарушаването от страна на Комисията на изключителната ѝ компетентност ..... II - 2313

— Доводи на страните ..... II - 2313

— Съображения на Първоинстанционния съд ..... II - 2313

Относно липсата на добросъвестно изпълнение на решението по дело Schneider I ..... II - 2314

— Доводи на страните ..... II - 2314

— Съображения на Първоинстанционния съд ..... II - 2315

Относно нарушаването на правото на защита ..... II - 2317

— Доводи на страните ..... II - 2317

— Съображения на Първоинстанционния съд ..... II - 2318

Относно погрешния, нелоялен и дискриминационен анализ на коригиращите мерки, предложени от Schneider през ноември 2002 г. ..... II - 2319

— Доводи на страните ..... II - 2319

— Съображения на Първоинстанционния съд ..... II - 2320

Относно твърдяната причинно-следствена връзка между достатъчно съществено нарушение на общностното право, опорочаващо решението за несъвместимост и частите на вредата, изтъкнати във връзка с това ..... II - 2323

Относно обезценяването на притежаваните от Schneider активи на Legrand ..... II - 2323

Относно направените от Schneider разходи за възнаграждения, административни и съдебни разноски ..... II - 2330

Относно намаляването на цената на прехвърлянето на Legrand, предоставено на Wendel-KKR, за да позволи отсрочване на влизането в сила на прехвърлянето ..... II - 2334

Относно двете части на вредата и тяхната оценка ..... II - 2337

Относно допринасянето от страна на Schneider за настъпването на вредата .... II - 2339

Доводи на страните ..... II - 2339

Съображения на Първоинстанционния съд ..... II - 2340

Относно лихвите ..... II - 2342

Доводи на страните ..... II - 2342

Съображения на Първоинстанционния съд ..... II - 2343

Относно искането за увеличаване на обезщетението с размера на националния данък ..... II - 2345

Доводи на страните ..... II - 2345

Съображения на Първоинстанционния съд ..... II - 2346